

UŽVALDANT VISKĄ

Aš tiesiog labai dėkingas už tai, kad esu čia. Vertinu jūsų maldas, kai sužinojote apie nelaimingą atsitikimą, kuris man nutiko. Tai tiesiog parodo, kad šėtonas negali jūsų paimiti, kol Dievas nėra tam pasirengęs. Ir manau, daugelis iš jūsų klausiate, kaip tai . . . kas gi nutiko. Man visada labai patiko . . . Kaip žinote, aš . . . mano pomėgis, ar tai, kaip aš atsipalaiduojau, tai arba vykstu žvejoti, arba vykstu į šaudyklą pašaudyti, ar medžioti, ar kažką panašaus. Man tai patinka. Jei būčiau žaidęs golfą, tai būtų ten, kur pusnuogės moterys. Ir jei būčiau—ir jei būčiau buvęs beisbolo žaidėjas, žinote, kaip tai būtų buvę. Bet aš—aš džiaugiuosi, kad tai yra atvirame ore, kaip žvejyba, medžioklė ir panašūs dalykai.

² Ir aš visada branginau vienus iš tų „Veatherby Magnum“ šautuvų. Ir manau, kas nors būtų jį man nupirkęs, jei būčiau apie tai užsiminęs, bet laikiau tai savyje, nes už juos prašo per daug pinigų, ir man, pažįstant misionierius, kurie net batų neturi. O tuomet leisti kam nors už tai sumokėti, išleisti tiek pinigų ir sumokėti už šautuvą? Brolis Artas Vilsonas neseniai ten padovanojo Biliui „Vinčester“ septyniasdešimtojo modelio „Roberts-257“. Ponas Veatherby išleido skelbimą, kad už nedidelę sumą jis gali paimiti tą šautuvą, truputį perdirbti ir padaryti iš jo „Vetherby-Magnum“, tiesiog visiškai saugu. Taigi brolis Rodney ateina čia į bažnyčią, brolis Rodney Armstrongas išsiuntė jį ir perdarė jį į „Vetherby-Magnum“. Tačiau taip atsitiko, kad buvo netinkamai perdirbtas. Taigi, kai aš iššoviau, tai Veath- . . . „Vinčester“ kompanija sako, kad jų šautuvas atlaikys šešiasdešimt devynių šimtų svarų slėgį. Jūs žinote, kas tai būtų.

³ Ir aš tiesiog pakėliau šautuvą, brolis Vud nuėjo ten su manimi, ir tai buvo maždaug colio atstumu nuo mano akies, štai taip. Ir slėgis, kuris susprogdino šešiasdešimt devynis šimtus svarų už penkiasdešimt jardų, šautuvo vamzdis nuskriejo penkiasdešimt jardų, šautuvo spyną nukėlė atgal čia, ir šautuvas tiesiog subyrėjo mano rankoje. Tiesiog ugnies blyksnis, maždaug tokio aukščio kaip iki lubų, ir tai buvo viskas, ką aš žinojau per sekundę ar dvi. Ir, kai atsigavau, kraujas tryško fontanu štai *taip*, aš pagalvojau, kad mane užmušė, taigi aš tarsi akimirkai štai *taip* pakėliau savo ranką. Ir brolis Vud . . . Aš bandžiau pažvelgti, tačiau negalėjau matyti šia akimi ir visiškai nieko negirdėjau. Jaučiausi tarsi būčiau pakilęs į orą. Ir pamačiau brolių Vud, einantį link taikinio pažiūrėti, kur pataikė kulka, o aš bandžiau atkreipti jo dėmesį. Tada jis nuėjo ten, ir mes užlipome. Šrapnelio žiedas atsitrenkė tiesiai aplink akį. O mano veidas atrodė tarsi į jį būtų sviedę mėsainį, kuris tiesiog ištįško ant mano veido. Didelės

sunkios skeveldros įstrigo tiesiai virš akies ir sudarė ratą tiesiai aplink sinusinį kaulą ir ties kaukolės kaulu *čia*. Gydytojas Adair išrinko juos.

⁴ Po kelių dienų, žinoma, sekančią dieną, Dokas pats buvo ligoninėje. Jie nusiuntė mane pas specialistą dėl akies. Jis aptiko žiedą, esantį šiek tiek žemiau akies, apie trisdešimt šrapnelio gabalėlių, išsiverbusių giliai į akies obuolį. Jų negalėjo išimti. Praėjo, tiesiog vos nepažeisdami akies ir sudarė aplink štai tokį žiedą. Jis pasakė: „Vienintelis dalykas, kurį aš žinau, – jis parašė daktarui Adair laišką, pasakė, – gerasis Viešpats tikriausiai sėdėjo ant suoliuko kartu su juo, kad apsaugotų Savo tarną, nes nebūtų likę net galvos“. Viskas, ką brolis Vudas būtų radęs, būtų buvę tik nuo *čia* ir žemyn, suprantate. Tas spaudimas, kuris atšoko atgal! Aš nežinau, kaip tai įvyko. Bet tas didelis sunkus septyniiasdešimto modelio šautuvo užraktas nuskriejo toli atgal, jei žinote, kur yra „Gamtosaugos Klubas“, iki pat elnių aptvaro. O dalies šautuvo mes taip ir neradome.

⁵ Taigi, tai tiesiog kai ką parodo. Vieną dieną pasakysiu pamokslą apie tai, Viešpačiui leidus kad „Pakeitimas yra gerai, bet geriau elkitės su tuo atsargiai. Jei jis nėra iš anksto numatytas tokiame krūviui, kurį tenka pakelti, jis kiekvieną kartą sprogs“. Teisingai. Taigi nebandykite... Geriau tebūnie originalas. M-hm. Bet nesišaipant iš kai kurių... [Sesuo kalbasi su broliu Branhamu—Red.] Dabar pažvelkite, suprantate. Tai... O, žinoma, jūs galite įsivaizduoti, kad tie dalykai bus pasakyti štai taip.

⁶ Bet, kiek man žinoma, *čia*—*čia* nėra nė vieno dalyko... Žinoma, mano ausys, jūs galite įsivaizduoti, vis dar skamba, nuo šio mikrofono atsimušančio garso. Štai dėl ko manęs *čia* nebuvo ši rytą. Tu kalbi, girdi, kaip tai atsimuša pirmyn ir atgal. Bet jie nuvežė mane pas specialistą, pasakė: „Ausies būgnelis net nėra patinęs. O dėl akies, – pasakė, – jūsų regėjimas bus toks pat, kokį ir turėjote“. Pasakė—pasakė: „Tai praėjo žemiau akies. Tiesiog apjuosė žiedą aplink akies obuolį ir įstrigo“. Pasakė: „Jūs visada turėsite tą aštrią metalo nuolaužą“.

⁷ Aš pasakiau: „Aš ją turiu jau nuo dvejų metų, tai nuo kito“.

⁸ Brolis Roberson ten, aš paskambinau jam ir pasakiau apie tai. Pasakė: „Nesijaudinkite dėl to, – tarė, – aš turiu savyje du ar tris svarus“, – jis pasakė. Jis yra karo veteranas. „Taigi, tai nesukelia skausmo, aš turiu jų gana daug“.

⁹ Ir aš prisimenu Viešpaties regėjimą, ne taip seniai. Ar prisimenate, kai pasakojau jį *čia*? Viešpaties švelnumas tą rytą, pasakė: „Nebijok, kur bekeliautum, ar ką darytum, nes niekada nepavedantis Jėzaus Kristaus Buvimas yra su tavimi, kad ir kur bekeliautum“. Taigi jis negali, šėtonas negali manęs nužudyti, kol Dievas nepasakys: „užbaigta“. Suprantate? Jis galbūt bandys tai padaryti, bet jam niekada nepavyks to padaryti.

¹⁰ Taigi tuomet, keistas dalykas, aš vis tiek tęsiau, toliau vykau į savo susirinkimą, kur aš galėjau gerai mačiau šia kaire akimi, tačiau bet kuriuo atveju vykau į susirinkimą. Ir tuomet jie, brolis, kuris vyko į indėnų rezervatą, turėjo atšaukti tą susirinkimą ar atidėti, kol aš grįšiu į Vakarinę pakrantę ir keliausiu Vakarine pakrante. Taigi mes ten surengsime susirinkimą. O per tą laiką, brolis Arganbright susisiekt su manimi, ir kai tas susitikimas baigsis, aš taip pat vyksiu į Anchorage, Aliaska. Priežastis, kodėl aš buvau taip priklausomas . . .

¹¹ Daugelis iš jūsų prisimenate mano regėjimą, kurį turėjau, kur aš nušoviau pilkąjį lokį, devynių pėdų grizlį, (ir bažnyčia prisimena, kaip aš tai papasakojau čia), ir šiaurinį elnią. Aš turėjau kitą. Prisimenate, tai yra garsajuostėje, aš mačiau didžiulį rudąjį lokį. Tai gali būti Kodiakas, ir tai nebūtų suveikę ten Kanadoje, kadangi jų ten nėra, suprantate. Bet kur tai bus, taip ir bus. Tai bus: „TAIP SAKO VIEŠPATS“. Tai bus. Suprantate?

¹² Ir dabar, dėkoju jums, kad meldėtės už mane. Žinojau, jog daugelis iš jūsų melsitės, kai išgirsite, kad susižeidžiau. Ir viena nedidelė grupelė, kuri tiesiog . . . Mano dukra ten, Rebeka, parašė laišką seseriai Dauch, kuri ateina čia į bažnyčią, ir papasakojo jai apie tai. Ir po poros vakarų ji paskambino Medai, pasakė: „Nežinau ar tai padėjo, ar ne, bet visa mūsų grupė čia susirinko kartu“. Metodistų tarnautojas ir—ir brolis Braunas, jų giminaitis, ir visi jie susirinko kartu, visą naktį meldėsi už mane. Pasakė: „Nežinau, ar Dievas išgirdo, ar ne, bet žinojome, jog brolis Branhamas meldėsi už tiek daug žmonių, mes galvojome, kad pasimelsime už jį“. Štai kokius Jis išgirsta, suprantate. Teisingai, štai tokius kaip šie!

¹³ Brolis Crase, vienas iš mūsų brolių čia, visai neseniai šėtonas bandė jį pačiupti, režėsi į vamzdį, o, jis tiesiog perpjovė jo . . . visiškai. Aš nesuprantu, kaip jis iš viso liko gyvas. Ir taigi, jis gulėjo ten ligoninėje ir pasakė, kad iš Naujojo Albanio atvyko vienas brolis, vardu Medcalf, ir jis pasakė: „Broli Crase, aš—aš—aš nesu vertas, kad atvykčiau ir melsčiausi už jus, bet, - pasakė, - Viešpats tiesiog įdėjo tai į mano širdį, taigi aš nieko negaliu padaryti“. Ir tiesiog atėjo, atsiklaupė, pasimeldė trumpa malda ir išėjo. Dievas tiesiai ten išgydė brolių Crase. Suprantate? Kai, suprantate, tai išgydymo dovana Kristaus Kūne, suprantate, vienas narys kitam.

¹⁴ Nemanykite, kadangi esate eilinis bažnyčios narys; tai, jūs esate toks pat narys, kaip ir bet kuris kitas. Tai lygiai taip pat, kaip mano pirštas, kaip ši ranka yra mano ranka, arba ši ausis yra mano ausis. Suprantate? Tai tik kūno narys. Ir mes visi . . . Jei kenčia vienas narys, visi nariai kenčia su juo. Vienybė, kokia palaiminta vienybė! Dabar aš . . .

¹⁵ Tuomet, po to, taigi, aš turėsiu dar keletą susirinkimų ir,

ten palikau šiek tiek laiko dar vienam vakarui su bažnyčia, jei Viešpats leis. Ir, jei Dievas leis, šį ateinantį sekmadienio rytą noriu pakalbėti apie „*Pranašo Kelias*“, ir tuomet, bažnyčioje.

¹⁶ Rytoj vakare ar sekmadienio vakare, būsiu čia, „Evangelijos Bažnyčioje“, vieno iš mūsų brolių, brolio Ruddell. Aš noriu pakalbėti tema, „*Išleisti Garą*“, jei Viešpats panorės.

¹⁷ Ir tuomet ateinantį antradienį, mes turėsime išvykti į Visconsin rajono „Pilnos Evangelijos“ Verslininkų suvažiavimą. Ir aš ten būsiu tris vakarus. Tai prie... Bili, kaip vadinasi tas miestas? Gavo... [Brolis Bili Polis sako: „Green Lake“—Red.] Green Lake, Visconsin. [„Ketvirtadienį“.] Kada? [„Ketvirtadienį, penktadienį ir šeštadienį; nuo septynioliktos iki devynioliktos“.] Ketvirtadienį, penktadienį ir šeštadienį; septynioliktą, aštuonioliktą ir devynioliktą, „Green Lake“, Visconsin, rajono suvažiavimas.

¹⁸ Ir tuomet sekmadienį, dvidešimtą, būsiu Čikagoje, vidurinės mokyklos salėje, toje pačioje salėje, kurioje buvome praeitą kartą. Ar prisimeni, kaip ji vadinasi? [Brolis Bili Polis sako: „Stivenas Mather“—Red.] „Stiveno Mather“ vidurinės mokyklos salėje, sekmadienio popietę.

¹⁹ Tuomet pirmadienį aš būsiu... pamiršau tos vietos pavadinimą, kur tą kartą Viešpats man parodė suvažiavimą, apie Čikagos „Tarnautojų Asociaciją“, apie susitikimą su manimi, kad aptarti tam tikrus dalykus, žinote. Aš pasakiau: „Ir Viešpats parodė man tą vietą“. Tai atsisveikinimo susirinkimas brolio Juozapo Boze garbei, kuris atskrenda čia rytoj lėktuvu, susitikti su manimi, o pirmadienį bus atsisveikinimo vakaras jo garbei.

²⁰ Tada mes iš karto grįžtame tiesiai namo ir tuomet išvykstame, nes tada bus laikas išvykti į Pietinę Pines, Pietų Karoliną ar Šiaurės Karoliną. Ir tada į Kolumbą, Pietų Karoliną. Ir tuomet į „Cov Palace“ Vakarinėje pakrantėje. Tada į Grass miestą, ir toliau į Spokanę, į Kanadą, ir tuomet į Aliaską. Taigi melskitės už mus, mums tikrai reikalingos jūsų maldos.

²¹ Ir mes esame išmokyti pagal Raštą, kad viskas veikia į gera tiems, kurie myli Dievą. Ir aš tikiu, kad nuo to laiko, matydamas žmonių ištikimybę ir visa kita... Kažkas paklausė: „Kaip tai įvyks, ir kas, jei Dievas leis tai?“ Aš galėjau žūti kelyje ten važiuodamas, ar kažkas kita, Jis—Jis turėjo kažką, kad išvengtų to. Atminkite, Raštai negali neišsipildyti: „Viskas veikia į gera tiems, kurie myli Dievą“. Ir, jei pažįstu savo širdį, aš myliu Jį. Aš—aš myliu Jį visa savo širdimi. Ir tai mus šiek tiek suartina.

²² Ir, pagalvojus dabar, kad visi, kurie apie tai girdėjo, negaliu suprasti, kaip man iš viso liko galva ar pečiai, suprantate, sėdint tarp viso to sprogimo. Tai, štai *taip* arti manęs, tai turbūt beveik du tūkstančiai svarų sprogimo tiesiai jums į veidą. Suprantate, to pakaktų tiesiog pilnumoje jus suardyti, suprantate, tiesiog nušluoti nuo žemės paviršiaus. Jei tai susprogdino tą masyvų

plieninį šautuvą ir nusviedė tą vamzdį už penkiasdešimties jardų, ir—ir buožė, jūs tiesiog turėtumėte pamatyti šautuvą. Jis tiesiog neatrodo kaip šautuvas, tai tik surinktos dalelės.

²³ Ir tuomet, iš viso to, be jokio pažeidimo. Šlovė gyvajam Dievui! Tik tiek, kad sulaikytų mane nuo kelionės ten, kol atėjo žinia iš Edžio, kad tuo metu man nederėjo vykti. „Nuostabi malonė, koks mielas skambesys, kuris išgelbėjo tokią vargšą kaip aš!“ Ir tai leidžia mums žinoti, vertinti tai, kad Dievas yra su mumis. Dievas su mumis, ir kaip mes esame dėkingi!

²⁴ Dabar, aš pasakiau ši rytą, maniau, jog atvyksiu, tuomet brangus brolis čia, kai grįžau. . . Aš šiandien pasakiau seseriai Vud, manau, brolis Nevilas. . . Bilis paskambino man ir pasakė: „Jei gali, paklausyk pamokslo“. Ir manau, kad nedidelis to metalo gabalėlis pasislinko ir nuslinko man po akimi, ir tai tikrai buvo ne koks kelias išlysti, bet dabar jis jau išimtas. Jie buvo išplauti. Ir tuomet jis pasakė. . . Ši vakarą pagalvojau, kad nuvyksiu, ir tas brangus brolis tikriausiai pamokslauja štai taip, žinau, kas tai yra, kai turite vieną didelį tarnavimą, tuomet jūs tikrai užkimstate, žinote, ir—ir gerklė dega bei skauda. Taigi, pagalvojau, kad nuvyksiu, ir aš pasirinkau porą Rašto vietų, kad perskaityti. Pagalvojau: „Komunijos vakaras“.

Aš visada noriu priimti komuniją.

²⁵ Tuomet aš turėjau porą draugų, jie yra čia kažkur. Aš ne per geriausiai matau, kaip jūs suprantate. Toje akyje vis dar yra beladono, kuris išplečia akies vyzdį, tarsi kaip per miglą. Ir taigi jie yra čia, draugai ir giminaičiai mano brangaus gero brolio F. F. Bosvorto, Šlovėje. Taigi, Viešpats telaimina tuos žmones, mes tiesiog turėjome maldą už juos galiniame kambaryje.

²⁶ Dabar, nepamirškite, trečiadienio vakaras - mūsų savaitės vidurio maldos susirinkimas. Ir manau, brolis Džeksonas, jis bus ketvirtadienio vakarą. Jo brolis Džiunior čia. . . Ar, brolis Ruddell bus trečiadienio vakarą. Ir bažnyčia Jutikoje - trečiadienį. [Brolis Nevilas sako: „Tai bus ketvirtadienio vakarą“—Red.] Ketvirtadienio vakarą. Ir tada grįžta čia sekmadienį ryte, susirinkimo tarnavimui.

²⁷ Ir tuomet taigi, ir sekmadienio vakarą, aš turiu susitikti su broliu Ruddell. Ketinau tai padaryti trečiadienio vakarą, bet, ateinančią savaitę, bet negaliu to padaryti, taigi turėjau perkelti tai į sekmadienio vakarą. Bet dabar, žmonės, esantys bažnyčioje, likite čia, bažnyčioje, suprantate, kadangi tą vakarą vykstu pas brolį Ruddell, tiesiog pakalbėti, ne išgydymo tarnavimui. Ir, bet atminkite, pasilikite tiesiai savo pareigos poste, tiesiai čia, bažnyčioje. Tai jūsų vieta, suprantate. Ir taigi, mes tikimės nuostabaus laiko. Ir tuomet visi jūs melskitės už mus, kai mes keliausime.

²⁸ Tikiuosi, kad dabar Dievas susitiks su mumis ši vakarą, tiesiog prieš pat komuniją. Ir dabar manau. . . Ar tai viskas, ką

mes turime, pranešimus, apie kuriuos žinome? [Brolis Nevilas sako: „Taip“—Red.] Dabar, paruošiant kelią. . . [„Laidotuvės, rytoj popiet.“] Ka, broli? [„Laidotuvės, rytoj popiet, antrą valandą.“] Laidotuvės. [„Edmontone. J.T. mama.“] O, taip. Laidotuvės. . . vieno iš mūsų brolių evangelistų, iš šios bažnyčios čia, tiesiog. . . Na, jis yra vienas iš mūsų čia. Jis keliauja, atlieka pastoriaus tarnystę ir pamokslauja, brolis J.T. Parnell. Jo brangi mama mirė praeitą naktį, šiek tiek sulinkusi, pražilus mama. Ir tai bus Edmontone, Kentukyje. Laidotuvių tarnavimas bus rytoj. Žinau, daugelis iš jūsų klausėte, ar galėtumėte jai nusiųsti gėlių, bet mes negalime. Ir vienintelis būdas, kaip bažnyčia galėjo ten nusiųsti vainiką, jie turėjo paskambinti ir tuomet paštininkas jį nuveš. Ir turėtų būti išsiųsta rytoj, ar pasieks ten ar ne, gėlės, todėl tai sudėtinga. Bet mes tikrai norime išreikšti užuojautą, broliui, mūsų broliui Parnell, kuris neteko savo motinos, kur, aš neseniai patyriau tą patį. Ir esu tikras, kad sesuo Spenser ir daugelis kitų čia esančių, kurie taip pat išreiškia užuojautą tam, kuris visai neseniai praėjo per sutemas ir sielvartus.

²⁹ Dabar, tiesiog minutelei palenkime savo galvas Jo Akivaizdoje, maldai. Dabar norėčiau, kad jūs pasimelstumėte už mane. Ir man yra gana sunku matyti čia šį vakarą, ir ta šviesa miglota. Ir—ir su mano akimi viskas gerai, bet jie įlašino į ją atropino, kad ją praplėstų. Jūs žinote, kas tai yra. Ir taip jau yra apie šešias dienas, suprantate, ir jis sakė, kad tai gali tęstis dar savaitę ar dešimt dienų. Taigi, jūs melskitės už mane. Ir tuomet šio mikrofono atgarsis nuo sienų, melskitės už mane. Ir, ar aš galėčiau pamatyti jūsų ranką, bet Dievas, jei turite prašymą, tiesiog pakelkite savo ranką. Dieve, atsakyk į maldą, kai mes dabar su visu rimtumu palenkiame galvas.

³⁰ Mūsų Dangiškasis Tėve, Tu pasirinkai, kad mes susirinktume kartu. Tai Dievo valia, kad susirinktume kartu, matydami artėjančią Dieną, ir nuolatos, Viešpatie, artėtume prie Tavo ir vienas prie kito, bendrystės ryšiu, per praliętą Jėzaus Kraują, kuris tai padaro įmanoma.

³¹ Mes esame tokie dėkingi šį vakarą, Viešpatie. Aš—aš—aš niekada nebuvau tiek dėkingas už tai, kad esu čia, Viešpatie, ir aš—aš tiesiog esu Tau labai dėkingas. Aš tiesiog negaliu rasti žodžių, kad išreikščiau, kaip esu dėkingas už tai, kad turiu regėjimą ir klausą, ir esu tarp gyvųjų čia žemėje, toliau tęsti Evangeliją. Tai mus daro tokiais dėkingais, Viešpatie, kai matome, kaip arti tai. . . Kai didžio proto žmonės tiesiog kasosi galvas ir sako: „Kaip tai gali būti? Tik Dievo ranka!“ Tuomet aš nuolankiai palenkiu galvą, Viešpatie, matydamas, jog man buvo suteiktas stebuklas, kad jis buto atliktas ten, kur stovėjo Tavo tarnas. Aš toks dėkingas. Ir dabar, Tėve, aš vėl pašvenčiu savo gyvenimą tarnavimui Tau, po to, kai praėjau ten. Niekada gyvenime negalėjau būti arčiau mirties nei tuomet, ir tada gyventi. Todėl esu dėkingas.

³² O dabar meldžiu už visus šiuos žmones, kurie ši vakarą pakėlė savo rankas, kiekvienas iš jų turėjo prašymą. Ir daugelis iš jų, beveik visi, Viešpatie, savo širdyse jaučia padėką, už tai, ką Tu padarei ir jiems.

³³ Dabar, ši vakarą mes susirinkome labai ypatingam įvykiui, priimti tai, ką mes vadiname „komunija“, arba, „Viešpaties Vakariene“. *Komunija* – tai „kalbėtis su kuo nors ar bendrauti“. Ir tai, ką mes dabar darome, Viešpatie, kalbamės su mūsų Viešpačiu, bendraujame, kalbamės, laukdami iš Jo atsakymo.

³⁴ Ir dabar, Tėve, mes meldžiame, kad Tu atsakydamas ši vakarą bendrautum su mumis per parašytą Žodį. Ir duotum mums kažką į mūsų širdis, sustiprintum mūsų—mūsų—mūsų kelionę, Viešpatie, ir suteiktum naujos drąsos. Ir palaimink mūsų pastorių, Viešpatie, mūsų brangų brolių, Tavo tarną ir jo žmoną bei šeimą; ir diakonus bei patikėtinius, ir kiekvieną asmenį, kuris ateina į bažnyčią. O Dieve, priartink mus arčiau Savęs. Te būna, kaip pasakė poetas: „Tebūna palaimintas ryšys, kuris suriša mūsų širdis krikščioniškoje meilėje. Mūsų bendraminčių bendravimas panašus į tą, aukštybėse“. Suteik tai, Viešpatie. Palaimink visus kitus garbintojus visame pasaulyje. Ir dabar, Tėve, sulaužyk mums Gyvybės Duoną, kai mes laukiame Tavęs. Jėzaus Kristaus, Tavo mylimo Vaiko, Vardu, mes prašome. Amen.

³⁵ Taigi, daugelis žmonių mėgsta užsirašyti žodžius, kuriuos skaitys tarnautojas. Ir aš... Šią popietę, kai buvau išvykęs su broliu ir seserimi Vud, ir mes buvome nuvykę pasimatyti su mūsų broliu Gobel Roberson, ir taigi, mes pabuvojome jo parodomosioje salėje, taigi mes grįžome, ir aš pagalvojau... Jie... Sesuo Vud pasakojo man, koks nuostabus buvo pamokslas, kurį ši rytą kalbėjo mūsų pastorius. Ir aš tiesiog atsitiktinai pagalvojau apie vargšą vaikinuką, galbūt su skaudančia gerkle, ir aš taip pat, bet aš—aš pagalvojau, kad mes galėtume pasidalinti tuo kartu, galbūt, jei jis paprašys manęs pasisakyti. Ir aš čia užsirašiau keletą pastabų, apie ką norėčiau pakalbėti.

³⁶ Pirma, atsiverskime Antrą Korintiečiams 6:7 iki 10. Pirmas Korintiečiams, 6-as skyrius, 7-a eilutė iki 10-os imtinai. Ir tuomet Pradžios 14:18 iki 19. Ir paimsiu iš ten, Viešpačiui leidus, kon-... ar kontekstą iš teksto. Ir dabar perskaitysiu iš Pirmo... ar iš Antro Korintiečiams, pirma, Antro Korintiečiams 6:7 iki 10.

Tiesos žodžiu, Dievo jėga, teisumo ginklais iš dešinės ir iš kairės,

gerbiami... negerbiami, ir šmeižiami ir giriami; laikomi apgavikais ir teisiais;

nepažįstamais, ... ir gerai žinomais; laikomi mirštančiais, bet štai, mes gyvi; esame baudžiami, bet nenužudomi;

kaip liūdintys, tačiau visuomet besidžiaugiantys; kaip vargšai, tačiau daugelį padarydami turtingais; kaip nieko neturintys, tačiau turintys viską.

Pradžios 14:18 ir 19.

Ir Melchizedekas, Salemo karalius, išnešė duonos ir vyno; o jis buvo aukščiausiojo kunigas. . .

Ir jis palaimino Abrahamą, ir tarė: „Tebūna palaimintas Abrahamas aukščiausiojo Dievo, dangaus ir žemės valdytojas;

³⁷ Ir jei tai pavadinčiau tekstu, norėčiau kalbėti tema, . . . „Užvaldant Viską“. Kaip čia, Korintiečiams, mes. . . Ten sakoma, kad mes esame—esame vargšai, tačiau valdome viską. „Užvaldant Viską“. Taigi, man tai patinka. Dabar, Pradžios Knygoje mes skaitome apie Abrahamo susitikimą su šiuo didžiu Žmogumi, vadinamu Melchizedeku, Kuris buvo ir Danguis, ir žemės Valdytojas. Taigi, Jis buvo visko Valdytojas, Valdytojas Danguis ir žemės, tai yra, visko.

³⁸ Dabar, mes žinome Abrahamo istoriją ir kas įvyko. Jis buvo pašauktas į pareigos vietą. Jis buvo pašauktas iš savo šalies, iš Chaldėjų žemės ir Ūro miesto, kur jis buvo ten su savo tėvu ir savo giminaičiais. Ir tai Šinaro slėniuose, tikriausiai turtinga, derlinga žemė. Ir Abrahamas, kaip suprantame, pasaulio akimis nebuvo koks tai ypatingas asmuo. Kitaip tariant, jis nebuvo nei karalius, nei monarchas, nei valdovas. Jis buvo tiesiog žmogus. Ir jis vedė savo pusiau seserį Sarah, ir tikriausiai vedė ją, kai ji buvo jauna mergina. Ir Dievas pašaukė jį septyniasdešimt penkerių metų amžiaus į tarnystės gyvenimą, taip pat įskaitant ir jo pagalbininkę.

³⁹ Ir tiesiog čia galime pradėti. Aš tikiu, kai Dievas pašaukia vyrą tarnystei, jeigu jis yra vedęs ir turi pagalbininkę, Jis pašaukia jo žmoną kartu su juo, nes jie abu yra viena. Ir taigi, kad ir kur, mes randame, vėliau, jog Dievas tikriausiai būtų nužudęs Sarah, kai ji suabejojo Angelo žinia, po dvidešimt penkerių metų, kai tą dieną jie sėdėjo po ąžuolu, bet kai ji nusijuokė, kai Angelas jai pasakė, ar pasakė Abrahamui, kad ji bus motina, ir Sarah nusijuokė savyje ir tarė: „Kaip aš galėsiu, būdama sena?“ Devyniasdešimties metų amžiaus, o jos vyrui esant šimto metų amžiaus. Jis. . . jos iščios jau daug metų buvo išdziūvusios, o jo kūnas beveik miręs. Tada kaip ji galėtų vėl patirti malonumą su savo vyru? Ir ji savyje nusijuokė.

⁴⁰ O Angelas, atsukęs Savo nugarą į palapinę, tarė: „Kodėl Sarah juokėsi?“

⁴¹ Ir ji tai paneigė. Taigi, tai kaip pasakyti Dievui, Jam į akis, kad Jis yra „neteisus“. Suprantate? Ir tai būtų atėmę jai gyvybę, bet Dievas negalėjo paimti Saros, nes ji buvo Abrahamo dalis. Suprantate? Tačiau ji buvo sandoroje su juo, todėl ji turėjo

keliauti su juo. Taigi Jis negalėjo paimti Abrahamo . . . ar paimti Saros, nepaliesdamas Abrahamo dalies, nes šie du yra viena.

⁴² Puikus mūsų provaizdis šiandien, neverti, verti mirties, kai mes nusidedame, bet Dievas negali mūsų nužudyti, nes Jis. . . mes esame Kristaus dalis. Suprantate? Tai mūsų malonė, nes mes esame sąjungoje su Kristumi. Argi tai ne nuostabi mintis, sąjunga su Kristumi? Taigi, todėl mūsų nuodėmės, kai mes jas darome, turėtume kuo greičiau jas išpažinti, kad „tai neteisinga“, nes Dievas paims mūsų gyvybę. Tačiau Kraujas atsako vietoje mūsų, ir Dievas tiesiog negali peržengti to Kraujo. Suprantate? Jis tiesiog negali to padaryti, nes tai yra pažadas, kad Jis to nepadarys. Taigi Jis negali sulaužyti Savo Paties pažado. Suprantate? Taigi, Dievas tarsi Pats Save susaistė. Suprantate, Jis negali sulaužyti Savo pažado. Ir Jis pažadėjo Tai per tą Kraują, kas tik patikės, turės Amžinąjį Gyvenimą, ir Jis negali sulaužyti to pažado.

⁴³ Taigi mes randame, kad Abrahamas, būdamas paklusnus, paliko savo namus, paliko savo kraštą ir atsiskyrė nuo visko, nuo viso savo žemiško paveldo, kad keliautų į svetimą kraštą ir gyventų jame. Bažnyčios provaizdis. Mūsų buvo paprašyta atsisakyti visko, kas yra šiame pasaulyje, kad galėtume sekti Kristumi.

⁴⁴ Dabar, mes randame, kad Abrahamas seka metai iš metų. Ir jis pasiėmė su savimi tam tikrą dalį, tai buvo jo tėvas, kuris netrukus mirė. Ir tuomet jis pasiėmė savo sūnėną, Lotą, o Lotas, dėl nesutarimų, atsiskyrė ir nuėjo gyventi į Sodomą, tačiau jis vis dar buvo Abrahamo dalis. Ir Dievas davė Abrahamui žemę ir viską, kas buvo toje žemėje, jis paveldėjo visa tai. Dievas pasakė: „Pažvelkite į rytus, vakarus, į šiaurę ir pietus, visa tai priklauso tau ir tavo sėklai po tavęs. Visa tai yra tavo!“

⁴⁵ Dabar, vieną dieną Abrahamui buvo gana sunku, o Lotui buvo lengva, braidžiojant nuodėmėje. Kokia lengva ji yra ir kokia maloni atrodo nuodėmė, bei kokia ji atrodo nekalta. Taigi, kodėl Lotas sako tai: „Tol, kol aš tikiu! Aš tikiu Dievu, taigi kodėl aš negaliu eiti čia į Sodomą, ir—ir viskas bus gerai. Aš esu tikintis“. Bet tai nebuvo gerai.

⁴⁶ Suprantate, Dievas, kai Jis pašaukė Abrahamą, Jis pašaukė jį, kad atsiskirtų nuo visko. Ir tai, ką mes turime padaryti. Dievas kviečia mus visiškai atsiskyrimui nuo nuodėmės: „Išeikite iš jų tarpo, nebūkite jos dalininkais!“ Venkite jos, pačio jos nedorumo pavidalo. Atsiskyrimas, visiškai atsiskyrę nuo jos! Laikykitės atokiau nuo jos. Neženkite į jos valdas, nesvarbu kaip—kaip ji . . . gražiai beatrodytų.

⁴⁷ Jūs žmonės, galbūt dabar čia galvojate, štai: „Broliai Branhamai, aš—aš kartais jaučiu pagundą pavogti, arba kartais traukia parūkyti“. Arba kartais moterys pagalvoja: „Mane traukia apsirengti kaip pasaulio moterys, žinote, nepadorūs

drabužiai ir panašiai. Man kyla pagunda“, - jaunos merginos. Taigi, jūsų manymu tai gundymas, o kaip dėl to, esant štai čia, kur jūs turite stebėti kiekvieną menkiausią judesį, suprantate, tarnystėje. Kokia tai didelė atsakomybė stovint štai čia, ir tai, už ką jiems teks atsakyti dar daugiau. Nes jums teks atsakyti už savo pačių sielas, o mums teks atsakyti už visus, kuriems mes kalbame. Suprantate? Taigi šėtonas tiesiog pastoviai... Kur jūs pasakytumėte: „Argi tai ne graži suknelė? Jos nederėtų dėvėti, bet argi ji nėra graži? Man ji puikiai tiktų“. Kur man tai... Taigi, na, jūs žinote, kad tai neteisinga. Bet tarnautojui tai: „Jūs turėtumėte vykti į šį susirinkimą čia, tai yra būtent tai. Jie sako, kad jis toks puikus, susirink-...“ Ir vis dėlto jūs turite palaukti ir išgirsti Dievą sakant: „eik“, suprantate. „O, ar galėtumėte nuvykti štai čia ir susitikti su šiuo asmeniu? Tai yra *toks ir toks*“. Ir jūs turite stebėti, būti atsargūs. Suprantate? O, tai taip klastinga. Ir taigi mes turime stebėti tuos dalykus.

⁴⁸ Taigi, Abrahamas taip pat turėjo stebėti. Bet jis, užuot ejęs su Lotu į Sodomą, jis atsiskyrė ir nuėjo į dykumą, pasirinko kelią su nedaugeliu Viešpaties paniekintųjų. Toks turėtų būti mūsų požiūris. Pasirinkite kelią su Dievo žmonėmis, nesvarbu ar tai sunku ar lengva, eikite bet koku atveju. Būkite dabar pasiruošę keliauti, bet kuriuo metu, kur tik Jis pašauks jus.

⁴⁹ Taigi, kai tai įvyko, ten pasirodė karalius, kuris pradėjo karą su ten esančia nedidele gentimi, perėjo per slėnį ir užgrobė visas mažas grupes bei mažas karalystes, ir paėmė, įžengė į Sodomą ir paėmė Sodomos bei Gomoros karalių, paėmė Lotą (Abrahamo sūnėną), jo žmoną, jo dukteris, jo vaikus, visus juos, ir visą jų turta, viską, ką jie turėjo, ir nuėjo toliau, savo kelyje nusiaubdamas tą šalį. O, koks baisus dalykas, atpildas už nuodėmę - mirtis! Lotas, be abejonės, suprato, eidamas ten, galbūt su virve ar grandine ant kaklo, kaip vergas; jo vaikai, jaunos mergaitės, bus išprievartautos; ir jo žmona, ir visa kita, ir tikriausiai mirs bet kuriuo metu, jis nepakluso vienam įsakymui, ir galbūt pateks į kitą karalystę kažkur, kad likusią gyvenimo dalį praleistų kaip vergas.

⁵⁰ Bet Abrahamas, kai jis sužinojo, jog Lotas buvo paimtas, tai buvo dalis Abrahamo nuosavybės. Ir Abrahamas galbūt pasakė tai: „Dieve, Tu man pasakei, jei aš paklausiu Tau ir ateisiu čia, į šią šalį, Tu man atiduosi tai. Ji priklauso man. Ir Lotas yra dalis to, ir aš einu jo gelbėti“. Taigi, jis surinko įgulą ar surinko savo tarnus ir apginklavo juos. Jis paėmė savo tarnus ir išsivedė, kol pasivijo ir surado tą karalių su visomis tomis kitomis mažomis karalystėmis. Pažvelkite, kokią didžiulę armiją jie ten turėjo! Bet vadovaujant Dievui, Vyriausiam Generolui, jis atsiskyrė ir užpuolė juos bei išžudė karalius, ir sugrąžino Lotą su visomis mažomis karalystėmis, sugrąžino juos atgal į jų tėvyne.

⁵¹ Koks tai Kristaus paveikslas Abrahame, ateinantis po to, kai priešas viską užgrobė, ir Kristus atėjo bei vėl mus sugrąžino.

⁵² Taigi, šioje didingoje istorijoje mes randame, kad Abrahamas, pakeliui atgal, grįždamas po pergalės, jis susitiko su Dangaus ir žemės Valdytoju Melchizedeku, kuris yra Jeruzalės Karalius, Salemo Karalius, kuris buvo Jeruzalė, kuris yra Taikos Karalius, kuris yra Teismo Karalius. Jis neturėjo tėvo, Jis neturėjo motinos, Jis niekada neturėjo pradžios ir niekada neturės pabaigos, taigi tai buvo ne kas kitas, kaip Visagalis. Ir Jis sutiko jį pakeliui namo, po karaliaus žudynių. Jis sutiko Valdytoją, Tas, Kuris valdė viską, sutiko jį grįžtantį atgal. Koks šlovingas dalykas! Dabar, Abrahamas. . .

⁵³ Man tai patinka. Abrahamas buvo viso paveldėtojas, pagal pažadą, todėl jis galėjo pareikšti teisę į viską, kas buvo toje žemėje, ir į pačią žemę. Abrahamui buvo duotas pažadas. Taigi, mes suprantame, kad Abrahamas buvo vargingiausias žmogus visoje šalyje, nes jis gyveno dykumoje, ir gyveno taikoje su Dievu. O Lotas, turtingas, gyveno mieste ir tapo miesto seniūnu; jis sėdėjo vartuose, buvo teisėjas ir teisėjavo miestui, ir turėjo visus turtus ir visa kita. Bet Abrahamas buvo dykumoje, ir . . . turbūt vargingiausias žmogus šalyje, ir vis dėlto turėjo teisę į viską. Amen! Štai kas man patinka.

⁵⁴ O, ši vakarą, galbūt mes nesame turtingi šio pasaulio gėrybėmis, bet mes valdome viską. Pati Bažnyčia valdo viską. Vis dėlto vargšė, tačiau turtinga ir valdanti viską. Man tai patinka. Jis. . . Mes—mes esame. Sena daina, kurią mes dainuodavome prieš daugelį metų: „Mano Tėvas turtingas namais ir žemėmis, Jis laiko pasaulio turtus Savo rankoje! Rubinų ir deimantų, sidabro ir aukso, Jo iždai pilni, Jis turi nesuskaičiuojamus turtus“. Ir mes esame to valdytojai, nes esame Karaliaus vaikai. Amen. Vaikas visada tampa paveldėtoju, mes žinome. Gerai.

⁵⁵ Abrahamas galėjo tuo remtis, nors ir buvo vargšas, jo gyvuliai badavo; Lotas paėmė geriausią žemę. Jam trūko vandens. Karštos dienos, ir piemenys turėjo problemų, ir Abrahamui atrodė, kad viskas klostėsi ne taip, tačiau visa tai priklausė jam.

⁵⁶ Ir, šiandien, tikras tikintysis yra išstumtas iš žmonių tarpo, vadinamas „fanatiku, šventu velenėliu“, ar koku nors kitu įžeidžiančiu vardu, kažkokiu religiniu fanatiku, ir vis dėlto yra visų Dangų ir žemės paveldėtojas. „Palaiminti romieji, jie paveldės žemę“. O, tai bent! Kalbant apie tai, kad išstumia jus į trobelę ar kažkur, ir vargiai užtenka pinigų sumokėti už nuomą, tačiau jums priklauso visa tai. Amen. Tenka dirbti, vargti ir prakaituoti dėl kelių dolerių, kad užtektų sąžiningam pragyvenimui, kad apautumėte savo vaikus batais ir pamaitintumėte jų mažas alkanas burnytes, ir vis dėlto esate visko, kas čia yra, paveldėtojas. „Romieji paveldės žemę“. Jie valdo ją. O, tai bent, man tai patinka! Žemės valdytojas! Kas jis? Tikintysis. Tikintysis turi patvirtintą nuosavybės dokumentą,

teisingai, per Jėzų Kristų, kad „Jis bus visos šios visatos valdytojas“. Teisingai. „Romieji paveldės žemę“.

⁵⁷ Abrahamas turėjo—turėjo, galėjo užvaldyti tą žemę, nes... ir kas joje buvo. Dievas jam ją davė. O Lotas buvo tos žemės dalis. Taigi Abrahamas turėjo teisę į ją. Jis galėjo—jis galėjo pareikalauti ar užimti ją. Jis pasakė: „Taigi, Dieve, Tu pažadėjai man, kad ši žemė ir viskas, kas joje, yra mano, ir Tu pažadėjai. Dabar mano giminaitis buvo paimtas, ir viskas, ką jis turėjo, prarasta“.

⁵⁸ Kitaip tariant, jei pritaikyčiau tai šiandienai, sakyčiau, Bažnyčia galėtų pasakyti: „Viešpatie Dieve, čia mano brolis, jis guli čia, ištiktas vėžio, jis serga tuberkulioze, jis turi *tai ir tai*. Aš laikausi pažado, tai mano nuosavybė. Tu—Tu man taip pasakei!“ Amen! Štai taip. Tada, tuomet jūs galite persekioti tą priešą, tą demoną, ir nužudyti jį lygiai taip pat, kaip Abrahamas nužudė karalius ir susigrąžino savo nuosavybę. Amen. Man tai patinka. Tai tikinčiajam.

⁵⁹ Nors Abrahamas ir turėjo teisę į pažadą, ir pažadas priklausė jam, tačiau jis turėjo kovoti, kad užvaldytų tai. Amen. Štai taip. Tikintysis šiandien, nors ir mes esame visko paveldėtojai, nors ir esame kiekvieno dvasinio palaiminimo paveldėtojai, kiekvieno fizinio palaiminimo, kiekvieno palaiminimo, pažadėto Biblijoje, tačiau jūs turite kovoti už kiekvieną jo colį. Tokiu būdu Dievas tai nustatė. Taip visada buvo. Jūs turite kovoti, kad užvaldytumėte tai, ką jūs žinote, kad tai yra jūsų. Jūs turite kovoti, kad užvaldyti tai. Ir tai, ką mes dabar turime padaryti.

⁶⁰ Jūs sakote: „Broli Branhamai, man reikia išgydymo“.

⁶¹ Pažadas yra jūsų. Bet, jei kada nors ir gausite jį, jūs taip lengvai jo negausite, pasakysiu jums tai. Jums teks atimti tai iš šėtono. Šėtonas pagrobė jūsų sveikatą, jūs turite teisę nueiti pas šėtoną, pasakyti: „Gražink ją! Atiduok ją! Aš ateinu Viešpaties Vardu, Dangaus ir žemės Valdytojo, ir aš esu Jo paveldėtojas. Gražink ją! Tu paėmei mano vaiką, tu supainiojai ją su netinkamu vaikinu. Tu paėmei mano berniuką ir supainiojai su netinkama mergina. Aš reikalauju jų! Teisingai. Aš reikalauju savo vaikų, aš reikalauju savo brolio, aš reikalauju savo sesers. Taip, šėtone, tu išvedei juos iš Dievo namų, išviliojai juos ten, bet aš ateinu jų pasiimti. Aš reikalauju jų“.

- „Na, iš kur tu žinai?“

⁶² - „Aš esu visko paveldėtojas. Amen. Tai man duota. Aš esu paveldėtojas, galiu reikalauti visko, ką Dievas man pažadėjo“. Amen. Štai taip. „Tai ytra mano“. Kaip jūs tai gaunate, ką nors padarėte? Ne, pone. Tai neužtarnauta dovana, kurią Dievas mums davė, ir tai yra mūsų, ji priklauso mums. Šėtonas negali to užlaikyti, jei nueisite pas jį su autoritetingu Rašto Žodžiu, su tikėjimu, sakydami: „Tai mano! Atiduok tai“. Amen. Šlovė! Man tai patinka. „Šėtone, atiduok tai. Tu paėmei tai iš manęs.

Gražink tai, nes aš įteikiu tau pareiškimą. Aš turiu pareiškimą, užrašytą tiesiai čia, Žodyje, „Dangus ir žemė praeis, bet šis pareiškimas nepraeis“. Todėl aš ateinu su šiuo pareiškimu, kad įteikčiau jį tau, kur Jėzus Kristus pasakė, ko tik aš paprašysiu Tėvo Jo Vardu, Jis man tai duos. Jei pasakysiu šiam kalnui: „pasitrauk“ ir nesusabejosiu savo širdyje, bet tikėsiu, kad tai, ką aš pasakiau, įvyks, galiu turėti tai, ką pasakiau. Atiduok tai!“ Tai sujudins jį. Ne tik sujudins jį, privers jį bėgti. „Atiduok tai, nes aš atėjau su Rašto valdžia. Aš esu tikintis“. Ar supratai tai? Taip, pone. Taip, pone.

⁶³ Ką jis pirmiausia turėjo padaryti, Abrahamas, kad tai įgyvendintų? Jis turėjo savo tikėjimą pastatyti ant tvirto Dievo pažadėto Žodžio pamato. Pažvelkite, vienintelis dalykas, kurį jis turėjo – buvo nedidelė grupelė tarnų, tikriausiai tuzinas. O ten tikriausiai buvo apie pora tūkstančių ginkluotų vyrų. Ir jo vyrai nebuvo kariai, jie buvo tarnai, galvijų augintojai, aviganiai, piemenys; tikriausiai turėjo senus surūdijusius peilius, kuriuos jie kažkur surinko ir kurie gulėjo . . . ten, ir juos buvo nuplovę keli lietūs, jie buvo surūdiję. Bet Abrahamas nežūrėjo į surūdijusį peilį, ar į tai, kad neturėjo jokio skydo. Jis įtvirtino savo tikėjimą ant Dievo Žodžio. Štai taip. Štai kas tai daro. Štai kas.

„Kaip tu ketini kovoti su jais, kai nuvyksi ten?“

⁶⁴ „Tai priklauso ne nuo manęs. Nuo manęs priklauso – ar aš paremiu savo tikėjimą tuo, ką pasakė Dievas. Tai mano, aš einu pasiimti to, kas priklauso man“. Amen. Taigi, kai sergantys žmonės galės tai pamatyti, su liga bus baigta tiesiai ten. Suprantate? Žinoma.

⁶⁵ Kai nusidėjėlis supranta, kad jums nebūtina nusidėti! Daugelis žmonių, jie nusideda, nes jiems tenka nusidėti. Tai apgailėtina būklė, kai jūs sakote: „turiu nusidėti“. Bet kai jūs suvokiate, kad jums daugiau nebereikia nusidėti! Yra žmonių, kurie tiesiog atsistoja ir prakeikia, bei juokiasi jums į veidą, ir – ir vadina jus „idiotu“ ir visaip kitaip, jie yra sąmoningi nusidėjėliai. Suprantate, tuomet jiems nėra vilties. Bet tas žmogus, kuris nuolatos kažką padaro, jie nenori to daryti. Jis – jis vagia, nors to nenori. Ir jis meluoja, nors to nenori. Jis – jis daro dalykus, nors jis – jis nenori daryti, jis nenori būti nusidėjėliu. Jam yra viltis, jei leisite jam pamatyti, kas yra Tiesa. Suprantate? Ateikite prie Dievo pažado ir įtvirtinkite savo tikėjimą tuo, ir išeikite pasitikti priešų. Jis tiesiog nebegalės to išlaikyti, štai ir viskas, nes tai yra jūsų.

⁶⁶ Taigi, pažvelkime dabar į šį vyrą. Čia Abrahamas pasakė: „Aš esu paveldėtojas. Tai priklauso man, viskas, kas šioje žemėje, priklauso man. Nes Dievas . . . Aš jos dar neturiu“. Bet jis turėjo ją, bet kuriuo atveju ji buvo jo.

⁶⁷ Dabar mes esame visko paveldėtojai. Ar tai tiesa? Mes esame visko paveldėtojai. Taip ką tik buvo pasakyta čia, Biblijoje. Mes

esame visko paveldėtojai, visko. Mes dar to nevaldome, bet tai mūsų. Amen. O, šlovė! Aš dar nevaldau nė colio žemės, bet vis tiek ji visa yra mano. Žinoma. Visa tai mūsų, priklauso žmonėms, Bažnyčiai, tikintiesiems, Kristaus Nuotaka valdo kiekvieną jos dalelę. Rusija kovoja dėl jos, Jungtinės Valstijos kovoja dėl *to*, ir tie kovoja dėl *ano*, ir anie ten dėl *šito*, o tuomet jie vadina mus „pamišusiais“. Tiesiog sėdėkite ramiai, juk vis tiek jūs valdote ją. Amen. Vienu ar kitu būdu mes ją paveldėsime, tad tegul jie ginčijasi ir sprogdina vieni kitus. Ji priklauso mums. Mes esame tie, kurie ją gaus. Jiems tai net į galvą neateis, bet mes, bet kuriuo atveju, paveldėsime. Paveldėsime, bet kuriuo atveju!

⁶⁸ Kas galėjo pagaltoti, kad tas vargšas pagyvenęs vyras ten, tie liesi, kaulėti galvijai ant kalvos, jiems priklausė visa tai? Visa Palestina priklausė jam. Taip, pone. Taigi, kai jis priėjo iki tos vietos, užbaigiamojo pasirodymo, Dievas įrodė, kad yra su juo. Jis paėmė tą nedidelę vyrų grupelę, išėjo ten ir išžudė juos visus, bei susigražino savo nuosavybę. Amen. Man tai patinka. Kodėl? Jis įtvirtino savo tikėjimą ant Dievo Uolos pažado. Štai ko reikia. Jis nestatė kito pamato, neįstojo į organizaciją ar paėmė kažką panašaus į tai. Jis savo tikėjimą pagrindė tuo Pažadu! Amen. Štai taip, tuo Pažadu, ir štai jis žygiavo pirmyn! Surūdijęs kardas ar nesurūdijęs kardas, jam nebuvo jokio skirtumo, jo tikėjimas buvo paremtas Pažadu.

⁶⁹ Ir kai jūs išeinatė, kad už jus pasimelstų, jei norite išgelbėjimo, jei norite Dieviško išgydymo, nesvarbu kas tai bebūtų, jei esate tikintis, jūs esate kiekvieno pažado paveldėtojas. Taigi, paremkite savo tikėjimą pažadu ir žygiuokite pirmyn, bei pasakykite šėtonui: „Gražink tai! Gražinkite tai! Tai yra mano“. Neleiskite jam, kad apgaudinėtų jus. Atsistokite tiesiai ten – jis gražins tai. Dievas pasakė, kad jis atiduos, taigi jis turės tai padaryti. Tai jūsų valdžia. Teisingai, visko paveldėtojas!

⁷⁰ Jis stovėjo ant to pamato – pažadėtojo Žodžio, ir jis turėjo paveldą. Jis buvo paveldėtojas, taigi jis tai žinojo. Gerai, pone, po to, kai pažadas jam buvo patvirtintas, jis turėjo bendravimą su Pažadėtoju (man tai patinka), po to, kai Dievas davė pažadą. Ir tuomet, suprantate, Abrahamas niekada anksčiau nebuvo patyręs išbandymo, taigi jis... tokio pobūdžio. Taigi jis žinojo, kad visas priklauso jam, ir tai buvo pažadas, tačiau jam dar niekada neteko kovoti su visa armija. Jis nieko apie tai nežinojo. Jis—jis nebuvo apmokytas kovoti. Abrahamas nebuvo kovotojas, jis buvo ūkininkas. Ir Abrahamas nieko negalėjo padaryti, nes jis—jis nebuvo karys. Jo vyrai nebuvo kariai, jie buvo ūkininkai. Taigi vienintelis dalykas, ką jis galėjo padaryti, tai tiesiog paimti Dievo pažadą, paremti savo tikėjimą pažadu ir eiti persekioti priešo. Tuomet, kai Abrahamas pamatė tai ir gavo tą pažadą, bei sužinojo, jog Dievas jam patvirtino jį, kad Jis laikosi Savojo pažado... Amen! Štai taip.

⁷¹ Jeigu jūs dar niekada negavote Šventosios Dvasios, nieko apie Ją nežinote, ir kažkas jūsų širdyje sako jums, kad jūs norite Jos, jūs likite tiesiai ten. Tai Amžinasis Gyvenimas, štai ką jūs paveldite. Pasilikite tiesiai ten, pažvelkite šėtonui tiesiai į akis ir sakykite: „Tu esi plėšikas, būtent tu! Aš atėjau užvaldyti tai, dėl ko Jėzus Kristus mirė, kad paimčiau tai, dabar gražink tai! Pasitrauk man iš kelio!“

⁷² Tuomet, pirmas dalykas, žinote, Šventoji Dvasia išsilies ant jūsų. Tuomet kažkas nutinka. Kažkas įvyks. Kas tai? Dievas patvirtino, kad Jis laikosi Savo Žodžio. Būtent taip. Tuomet, suprantate, tada, kai pamatote, jog Žodis jums yra patvirtintas, kad esate išgelbėtas, turite Šventąją Dvasią, kas tuomet? Abrahamas laimėjo pergalę, ir štai jis žygiuoja atgal; jis išėjo ten su savo tikėjimu, remdamasis Žodžiu, kad galės susigražinti tai, ką jis prarado, ir štai jis sugrįžta su tuo, žygiuodamas nugalėtojo žingsniu. Tą patį galite padaryti ir jūs. Jei neturite Amžinojo Gyvenimo, prašykite Dievo. Išpažinkite savo nuodėmes, tikėkite Dievo Sūnumi, priimkite Šventosios Dvasios krikštą ir sakykite: „Dieve, aš atėjau dėl Jo, aš esu čia, kad priimčiau Jį“. Tuomet jūs sugrįšite, nugalėtojo žingsniais. Jūs gavote Jį. Amen. Tiesiog spinduliuojate, tai bent, paukščiui čiulba kitaip, ir visi... Tuomet jūs mylite visus. Ta sena neapykanta, piktumas, nesantaika pradingo. Mylite visus! O, jūs tiesiog puikiai leidžiate laiką, dainuojate, šukaujate, šlovinate Dievą. Nesvarbu, kas ką kabla apie jus. Viskas gerai. Žinoma, žygiuojate kaip nugalėtojas!

⁷³ Tuomet Kas išėjo jo pasitikti? Kas išėjo jo pasitikti? Melchizedekas. Melchizedekas išėjo jo pasitikti po to, kai jis, kai turėjo patvirtintą Žodį. Melchizedekas yra Tas, kuris davė jam Žodį. Tuomet jis parėmė savo Žo-... savo tikėjamą Žodžiu, laimėjo pergalę ir sugrįžo atgal, tuomet jis turėjo bendravimą. Amen. Taigi, jūs taip pat. O, Jo Žodis jums taps kažkuo nauju, kai tik kartą gausite Šventosios Dvasios krikštą. O, tai bent!

⁷⁴ O, jūs sakote: „Aš nematau šių dalykų. Aš netikiu šūkavimu. Aš netikiu kalbėjimu kalbomis. Aš netikiu Dievišku išgydymu“. Tai tiesiog parodo, kad jūs niekada neturėjote pergalės. Teisingai. Bet kai kartą jūs gaunate pergalę, tuomet jūs turite tai. Tada jūs turite tai. Taip, pone, tuomet jūs galite šukauti. Aš... .

⁷⁵ Matote, kartą, aš pagalvodavau apie šokimą Dvasioje, matydamas, kaip kažkas stovi ir šoka Dvasioje. Taigi, mačiau, kaip iš to padarydavo parodiją, bet mačiau ir tikrą dalyką. Taigi, nusprendžiau išsiaiškinti, kodėl žmonės šoka Dvasioje? Na, aš dar nė karto nemačiau, kad kas nukryptų į šoną, nė karto nemačiau, kad kas elgtųsi amoraliai. Aš—aš visada matau tai vykstant padorume, pagal tvarką ir švelniai, ir kai tai vyksta, net nusidėjėliai bėga prie altoriaus ir būna išgelbėti. Na, man buvo įdomu, kodėl taip yra, ir sužinojau, kad tai pergalė.

⁷⁶ Dovydas šoko prieš Viešpatį, kai Skrynią buvo gražinta į Jos poilsio vietą. Amen. Kai Dovydas pamatė Žodį, kai Jis tuomet buvo ant akmeninių plokščių, sugražintą atgal į teisingą Jo vietą, Dovydas džiaugėsi ir šoko Dvasioje, aplink, aplink ir aplink. Kodėl? Jis matė Žodį, sugražintą atgal į Jo vietą. Amen.

⁷⁷ Tai, ko reikia Žodžiui - ne kokios nors seminarijos, kokios nors teologinės painiavos; bet senamadiško, Dievo siūsto pamokslininko už sakyklos, su Žodžiu, matant, kaip Dievas Jį patvirtina, įrodo.

⁷⁸ Tuomet Dovydas pasakė: „Šlovė Dievui, tai yra Tai!“ Ir aplink, ir aplink, ir aplink, ir aplink. Jo nedidukė, išdidi žmona, sėdėjo ten, būdama karaliaus dukra, pasakė: „Na, jis—jis—jis daro man gėdą“.

⁷⁹ Ir Dovydas tarė: „Tau nepatinka tai? Stebėk šitai!“ Ir jis vėl sukosi aplink ir aplink. Taip! O, tai bent, koki laiką jis turėjo!

⁸⁰ Žinote, Dievas pažvelgė žemyn iš Dangaus, pasakė: „Dovydai, tu esi vyras pagal Mano širdį“. Suprantate? Suprantate? Kodėl? Jis prarado visą išdidumą, jis prarado visą save. Nors taigi, jis ir buvo vedęs karaliaus dukterį, bet tuo metu net negalvojo apie tai. Jis žinojo, kad jis susipažino su Dangaus ir žemės Valdytoju, ir štai Dievo Žodis vėl sugrįžo tiesiai tarp jų, ir Dovydas buvo toks laimingas, kad jis šoko. Jis tiesiog šoko iš visų jėgų.

⁸¹ Mirjama, pagriebė tambūriną ir pasileido pakrante, šokdama kitoje pusėje. Po to, kai ji perėjo per Raudonąją jūrą ir matė nuskendusius savo priešus, tada ji galėjo šokti Dvasioje. Kai ji matė mirusius priešus, kurie ją kankino, tuomet ji šoko Dvasioje. Teisingai. Taigi, suprantate, po to! Po to, kai mūšis laimėtas, tuomet nusileidžia Dievo šlovė.

⁸² Taigi, mes sužinome, kad Jis susitiko su juo. Ir po to, kai pažadas buvo patvirtintas, jis—jis turėjo bendravimą. Melchizedekas išėjo, kad palaimintų Abrahamą, ir Jis pasakė: „Tebūnie palaimintas Abrahamas, ir tebūnie palaimintas Abrahamo Dievas, Dangaus ir žemės Valdytojas“.

⁸³ O, tai bent, kaip man tai patinka, tikinčiojo pažadas! Jūs sakote: „Ką tai turi bendro su mumis?“ Kiekvienam tikinčiajam! Tikinčiojo pažadas yra Amžinasis Gyvenimas. Tikinčiojo pažadas yra Gyvenimas, džiaugsmas, ramybė, ilgas pakantumas, romumas, kantrybė, Dvasios vaisiai, Dieviškas išgydymas, aš čia užsirašiau tuziną dalykų, beveik, tai yra jūsų nuosavybė. Tai priklauso jums, bet jūs negalite to turėti, kol nekovosite už tai. Tai yra jūsų. Viskas, kas matoma, kiekvienas laikinas dalykas, kuris yra matomas, priklauso man. Dievas man tai davė, nes Jis man tai davė per Kristų. Ir tai, kas neregima, priklauso man. Amen. Man tai patinka! Ką galite matyti, kaip Dieviškas išgydymas ir taip toliau, panašiai, tai gerai, mes vertiname tai; bet neregimi!

⁸⁴ Taigi, mokslas gali stebėti aplink čia, ir sakyti: „Na, pažiūrėkime, leiskite man paimti šį žmogų. Jūs pasakėte, kad jis buvo išgydytas, leiskite man nuvesti jį ir ištirti. Leiskite man pažiūrėti, kas nutiko. Jūs sakote, kad turėjote auglį, pone?“

- „Taip, štai *čia*“.

⁸⁵ „Na, leiskite man atlikti mokslinį tyrimą ir pažiūrėti, ar jis tiesiog nepasislinko giliau ir pasislėpė. Jūs sakote, kad kartą buvote aklas, o dabar matote. Kaip man žinoti? Leiskite man mokslškai apžiūrėti ir išsiaiškinti tai“.

⁸⁶ Taigi, jie gali tyrinėti tai, bet vis tik aš—aš taip pat esu paveldėtojas viso, kas fiziška. Ir tuomet aš taip pat paveldėtojas dalykų, kurių negalima pamatyti, kurių mokslas negali ištirti. Amen. Amen. Neregimi dalykai, amen, aš esu to paveldėtojas. Taip, pone. Dalykai, kuriuos galima pamatyti, aš esu to paveldėtojas. Ši realiai egzistuojanti žemė - aš esu paveldėtojas, jūs esate paveldėtojai. Kiekvienas tikintysis yra paveldėtojas, jis yra jos paveldėtojas. Gerai, tuomet neregima! Valdytojas ko? Dangų ir žemės. Amen. Visko! Jūs tikite tuo?

⁸⁷ Jūs sakote: „Broli Branhamai, kaip dėl to, kas neregima? Iš kur jūs žinote?“ Tai tebėra mano. Teisingai. Dangus priklauso man. Džiaugiuosi, kad tai mano, Dievas taip pasakė. Ir tai tiesa. „Na, jūs niekada nematėte, iš kur jūs žinote, kad ten yra?“ Bet kuriuo atveju, aš žinau, kad yra, Dievas taip pasakė. „Iš kur jūs žinote, kad esate to paveldėtojas, kai jūs niekada to nematėte?“ Aš tikiu Jo Žodžiu. Amen. Suprantate? Aš esu paveldėtojas, jūs esate paveldėtojas kartu su manimi, mes visi kartu esame paveldėtojai per Kristų Jėzų.

⁸⁸ Ar jūs atkreipėte dėmesį čia, Korintiečiams, Antrame Korintiečiams, Paulius pasakė, kad net mirtis, mes užvaldome mirtį. Pagalvokite apie tai. Užvaldome mirtį? Taip, pone, tai mums rūpi. Amen. Na, šlovė! Aš jau pamiršau apie tą šautuvo sprogimą, suprantate. Kodėl jis manęs neužmušė? Nes jis negali. Štai kodėl. Dievas nebuvo pasiruošęs. Jis gali prieiti, kiek tik jis nori, bet jis negali jūsų paimti. Amen. Šlovė! Aš jau seniai sumokėjau už savo skolą, kai patikėjau Jėzumi Kristumi, Kuris yra gyvas per amžius. Dabar, mirtis išiklauso į tai, ką mes sakome. Amen.

Jūs klausiate: „Mirties valdytojas?“

⁸⁹ Tai, ką Paulius pasakė čia Korintiečiams. Net mirties, mes valdome ją. Na, kai jie ruošėsi nukirsti jam galvą, jis pasakė: „O, mirtie, kur tavo geluonis? Kur tavo geluonis? Parodyk man, kame tu gali mane išgudinti“.

⁹⁰ Mirtis pasakė: „Aš tave sudorosiu ir įmesiu į kapą, ir tu supusi bei suirsi“.

⁹¹ Jis tarė: „Bet, o, ačiū Dievui“, [Tuščia vieta juostoje—Red.] „Kuris duoda mums pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“.

Taip, pone. Mirtis, pragaras ir kapas, aš visa tai valdau, nes Jis visa tai nugalėjo dėl mūsų. Nugaėtojas!

⁹² Tiesiog kaip Jozuė ir Kalebas parnešė įrodymą apie neregėtą šalį, kuri buvo duota tai tautai pagal pažadą. Jozuė ir Kalebas parnešė įrodymą, kad buvo tokia žemė. Taigi, ten jie turėjo jos pažadą. Dievas davė jiems pažadą, ir jie atėjo tiesiai prie tos žemės, bet jos niekada nebuvo matę, o Jozuė ir Kalebas nuėjo į pažadėtąją žemę ir parnešė įrodymą, kad ta žemė ten yra ir kad tai gera vieta, kur teka pienas ir medus. Amen! Kas tai buvo? Jie ruošėsi užvaldyti tą žemę. Jie turėjo pažadą. Jie buvo kelyje ten, ir jie buvo beveik prie Jordano, ir Jozuė perėjo ir parnešė įrodymą, kad tai buvo gera žemė.

⁹³ Tiesiog tai, ką Jozuė padarė dėl Izraelio vaikų („Jozuė“ reiškia „Gelbėtojas“, – žodis Jozuė), ir tai tas pats, ką Jėzus padarė dėl Bažnyčios, kai jie nužudė Jį. Jis nugalėjo mirtį. Jis nugalėjo pragarą. Jis nugalėjo kapą. Ir Jis vėl prisikėlė su įrodymu, Šventosios Dvasios krikštu, kad yra Šalis anapus upės, kurią jie vadina amžina palaima. Amen. Jis sugrįžo ir atnešė mums įrodymą. Ką Ji daro, broli Branhamai? Ji priverčia jus nustoti meluoti, vogti, gerti, keiktis, būti amoraliais, visa kita. Ji padaro iš jūsų naują kūrinį. Aš, kuris kartą buvau miręs nuodėmėje ir nusikaltimuose, vis dėlto gyvenu, ne aš, bet Kristus gyvena manyje. Aš esu naujas kūrinys Kristuje Jėzuje, amen, pažado paveldėtojas. Aleliuja! Taip, pone. Ta žemė priklauso mums. Iš kur jūs tai žinote? Jozuė prisikėlė iš mirusių, parnešė įrodymą – Šventąją Dvasią. Aš Ją gavau. Amen. Fju! Slovē! Aš esu paveldėtojas. O, Karaliaus vaikas, Karaliaus vaikas, visko paveldėtojas! Biblijoje taip pasakyta. Tas pats Dievas – tas pats Dievas, davęs Izraeliui pažadą apie tą pažadėtąją žemę (jiems ji buvo neregima), ta pati Biblija, tas pats Dievas davė mums pažadą apie Amžinąjį Gyvenimą, ir Šventoji Dvasia liudija apie tai. Kristus yra gyvas, ne miręs. Jis gyvena tiesiog tarp mūsų, gyvena mumyse, per mus, darbuojasi tarp mūsų. Amen.

⁹⁴ Tai buvo Jis, anądien sėdėjęs ten ant suoliuko, kai šėtonas pamatė progą mane nužudyti, tačiau jis negalėjo to padaryti. Amen. Ir jis niekada to nepadarys, kol Kristus nepasakys, kad laikas atėjo. Amen. Nesvarbu, kiek kartų jis ateis, jis sugrįš tuščiomis rankomis, kol Kristus neduos įsakymo. Amen. Pažadas, Dievas tai pažadėjo. Tai Dievo Žodis, kuris tai pažada, ir mes tikime tuo, nes esame paveldėtojai.

⁹⁵ Aš esu Dieviškojo išgydymo paveldėtojas. Aš esu džiaugsmo paveldėtojas, turiu teisę būti laimingas. „Taigi, kas padaro jus tokį laimingą?“ Aš turiu teisę būti tokiau. „Iš kur jūs žinote?“ Nes aš esu to paveldėtojas. Amen! Fju! Dabar jaučiuosi religingas. Taip. Aš esu laimės paveldėtojas. Aš esu džiaugsmo paveldėtojas. Aš esu taikos paveldėtojas. Aš esu Amžinojo Gyvenimo paveldėtojas. Aš esu Šventosios Dvasios paveldėtojas. Amen. Aš esu kiekvieno įrodymo, kurį Jis turi, paveldėtojas.

Amen. Aš esu Dievo valdžios paveldėtojas. Amen. „Kas jus padarė tokiu?“ Ne aš; Jis padarė. Kiekvienas iš jūsų esate to paties paveldėtojas.

⁹⁶ Sosto paveldėtojas! „Tas, kas nugalėjo sėdės su Manimi Mano Soste, kaip ir Aš nugalėjau ir atsisėdau Savo Tėvo Soste“. Amen, visko paveldėtojas! Ne tik vieno dalyko; visko! Viskas yra po jūsų kojomis. Net mirtis po jūsų kojomis, kapas po jūsų kojomis, pragaras po jūsų kojomis, nuodėmė po jūsų kojomis, viskas po jūsų kojomis. Jūs esate paveldėtojas! Jūs esate... Jūs esate miręs, ir jūsų gyvenimas yra paslėptas Dieve per Jėzų Kristų, ir jūs vėl prisikėlėte Amžinajam Gyvenimui, ir sėdite Dangiskose vietose Kristuje Jėzuje. O, tai bent! Fju! Vadinkite mus koku tik norite vardu, vadinkite mus kaip tik norite, sakykite, kad esame išprotėję, jei norite, bet mes esame paveldėtojai. Paveldėtojai ko? Visko.

⁹⁷ „Ar jūs esate Branhamo bažnyčios paveldėtojas?“ Ne, aš esu visų dalykų paveldėtojas. Tiek matomų, tiek dabarties, tiek ateities, visko, aš esu to paveldėtojas.

⁹⁸ Ir kiekviena nuodėmė ir nedorybė buvo padėta po mano kojomis, per Jėzaus Kristaus malonę. Jis prisikėlė Velykų rytą, nugalėjo mirtį, pragarą ir kapą, ir padarė mane paveldėtoju, ir pasakė: „Laukite ten, ir Aš jums duosiu pažadą“. Ir Jo pateptas, įgaliotas tarnas pasakė: „Pažadas yra jums ir jūsų vaikams, tiems, kurie yra toli, visiems, kuriuos Viešpats, mūsų Dievas pašauks“. Aš esu paveldėtojas. Amen. Amen. Jėzus mums tai įrodė, Savo prisikėlime. O, tai bent.

⁹⁹ Kai mes įžengėme į tą mūsų lauką tarp mirties ir Gyvenimo! „Aš esu nusidėjėlis, broli Branhamai“. Jūs neprivalote juo būti. Jūs esate nusidėjėlis, nes norite toks būti. Jums nereikia tokiu būti. Skola jau sumokėta.

¹⁰⁰ „Broli Branhamai, kaip norėčiau turėti džiaugsmą“. Jūs galite jį turėti. Jūs tiesiog leidžiate šetonui atimti iš jūsų tas privilegijas, už kurias Kristus mirė. Aš esu jų paveldėtojas. Visa tai mano. Viskas, dėl ko Jis mirė, priklauso man, priklauso jums. Mes esame Jo vaikai, mes esame viso to, už ką Jis mirė, paveldėtojai.

¹⁰¹ Dabar, kai jūs įžengiate į tą mūsų lauką: „O, nėra tokio dalyko kaip Šventosios Dvasios krikštas. Jūs žinote, kad jūs—jūs—jūs elgsitės juokingai. Ir tai bus kažkas, kažkas bus kitaip“. Man nerūpi, kaip tai skiriasi, aš esu jos paveldėtojas. Tai yra Gyvenimas, ir aš einu Jo paimti. Teisingai.

¹⁰² Štai koks turėtų būti kiekvieno nusidėjėlio motyvas. „Aš ateinu priimti Jį Šventosios Dvasios pagrindu, kuri dabar yra čia ir sako man ateiti ir priimti Jį. Jis yra mano. Aš niekada nepakilsiu, tol kol negausiu Jo. Nebūsiu fanatiku. Aš pasiliksiu tiesiai čia, man nesvarbu, kas nutiks. Aš nesiliausiu melstis, kol Tu nesuteiksi man Šventosios Dvasios, Viešpatie, ir žinau, kad

Tu tai padarysi tiesiog dabar. Jei mano gyvenime yra kažkas neteisingo, pasakyk man apie tai, ir aš tai ištaisysiu. Kad ir kas tai būtų, Viešpatie, aš eisiu ir ištaisysiu tai“.

¹⁰³ Jeigu Dievas nieko neapreiškia, sakykite: „Tuomet, šėtone, aš ateinu Jo paimti. Tu nebegali ten stovėti, pasitrauk man iš kelio!“

¹⁰⁴ Štai taip, viso paveldėtojas. Amžinojo Gyvenimo paveldėtojas. Dieviško išgydymo paveldėtojas.

O, išgelbėjimo paveldėtoja, Dievo išpirktas,
Gimęs iš Jo Dvasios, nuplautas Jo Krauju.

Tai mano istorija, tai mano daina,
Visą dieną šlovinanti mano Gelbėtoją.

Tobulas paklusnumas, viskas ramybėje,
Aš savo Gelbėtojuje esu laimingas ir
palaimintas;
Stebiu ir laikiu, žvelgdamas aukštin,
Pripildytas Jo gerumo ir meilės.

Aleliuja! Štai taip. Tai mano istorija, ir tai yra mano daina. Aš esu išgelbėjimo paveldėtojas. Kas yra išgelbėjimas? Kažkas, kas jums duota. Tai dovana. Aš esu išgelbėjimo paveldėtojas. Kokio? Amžinojo Gyvenimo. Išgelbėjimas mano sielai, išgelbėjimas mano kūnui, išgelbėjimas mano nuovargiui, išgelbėjimas viskam. Dievas padarė mane visko paveldėtoju per Kristų, ir Jis mirė, prisikėlė, ir sugrįžo, atnešė įrodymą ir išliejo Jį ant mūsų. O, tai bent! Šlovė! O, tai bent!

¹⁰⁵ Taigi, jūs einate ten, ką jūs darote? Kai jūs einate lygiai taip, kaip tai padarė ir Abrahama, nuėjo ten su tuo pažadu. „Dieve, Tu man pasakei, kad tai yra mano. Aš turiu tikėjimą Tavo pažadu. Aš atnešu Tavo Žodį. Tu pažadėjai tai. Tu pasakei: „Prašykite, ir jūs gausite. Ieškokite, ir rasite. Prašykite, ir jums bus duota. Belskitės, ir bus atidaryta“. Štai aš, Viešpatie. Aš esu čia. Aš beldžiuosi, ieškau, prašau. Aš turiu Tai gauti“. Štai taip. Tuomet kažkas įvyksta, o, kai jūs pateikiate tą Žodį.

¹⁰⁶ Pažvelkite, ką padarė šėtonas, kai Jėzus pateikė jam Žodį. „Ir Jame taip pat parašyta...“ Jis atšoko nuo to Laido, kaip aš kalbėjau praeitą vakarą. Taip, pone. Tuomet kas, po to, kai jūs nugalite? Kaip jūs nugalite? Ar kada nors galėtumėte tai padaryti patys? Ne. Kažkas nuėjo prieš jus ir nugalėjo už jus. Tai Kristus. Aš tiesiog esu to paveldėtojas. Man nereikia nieko daryti. Aš esu pažado paveldėtojas. Vienintelis dalykas, kurį aš turiu turėti - tai tikėti Jo pažadu. Ar suprantate tai?

¹⁰⁷ „Broli Branhamai, ar esate vertas to?“ Ne. „Jūs manote, kad esu vertas?“ Ne. „Ar jūs manote, kad Vyskupas yra vertas?“ Ne. „Ar kada nors buvo žmogus, vertas to?“ Ne. „Na, kodėl?“ Jūs esate paveldėtojas.

¹⁰⁸ Jeigu jūs buvote didžiausias girtuoklis pasaulyje, o jūsų tėvas paliko jums milijoną dolerių, nesvarbu ar vertas ar ne, jis—jis—jis paveldėtojas, jūs esate savo tėvo paveldo paveldėtojas. Ką jis jums paliko, tai jūsų, ar jūs esate vertas, ar ne. Jis paliko tai jums. Amen.

¹⁰⁹ Aš buvau nusidėjėlis, bet esu paveldėtojas. Nebuvau geras, dar ne, bet vis tiek aš esu paveldėtojas. Turėčiau mirti ir keliauti į pragarą, bet aš esu paveldėtoja. Esu paveldėtojas, ko? Amžinojo Gyvenimo. „Iš kur jūs žinote, kad Jį gausite?“ Aš jaučiau Jį. Šventoji Dvasia Jį atnešė. Jėzus prisikėlė iš mirusių, kad Jis galėtų ateiti. Ir dabar Jis atėjo, ir Jis liudija bei patvirtina būtent tai, ką Jis sakė, kad Jis darys. Aš perėjau iš mirties į Gyvenimą. Aš tapau nauju kūriniumi Kristuje Jėzuje. Tuomet aš esu paveldėtojas. Taip, pone. Dabar aš esu savo žygyje. Amen. Dalykai sutriuškinti. Kas yra tie visi niekingi dalykai, kuriuos aš padariau? Tiesiog kaip padarė Mirjam. Pažvelkite atgal, štai jie ten, mirę, palaidoti užmaršties jūroje, Dievo Knygoje, didingoje Knygoje Danguje. Tai jau padaryta. Mano vardas buvo įrašytas į tą Knygą ir užantspauduotas, bei įmestas į užmaršties jūrą, ir naują Knygą, su užrašytu nauju vardu Šlovėje. Ir tai mano. Taip. Taigi, tuomet mes esame visko paveldėtojai.

¹¹⁰ Tuomet, kaip ir Abrahamas, ką Dievas jam pasakė? „Ši žemė priklauso tau. Kas joje yra - yra tavo. Pažvelk į rytus, šiaurę, vakarus ir pietus, visa tai yra tavo, viskas čia. Aš noriu, kad keliautum į svetimą kraštą, ir Aš padarysiu tave to krašto paveldėtoju. Aš tai atiduosiu tau ir tavo sėklai po tavęs, amžinai“. Taigi, Abrahamas, vienintelis dalykas, ką jis turėjo padaryti - paremti savo tikėjimą tuo pažadu, pasiimti savo kalaviją ir užimti. Kai atėjo lemiamas momentas, jis nuėjo ten, o Dievas kovojo jo kovą. Ir kai jis kovojo mūšyje, jis išžudė karalius.

¹¹¹ Ir štai jis grįžta, amen, viskas dabar baigta. Broli, jis galėjo šūkauti. Girdisi, kaip visi jauni vyrai šūkauja ir šlovina Viešpatį! Štai ateina Abrahamas, ir Kas išėjo jo pasitikti? Melchizedekas, Salemo karalius. Ir pažvelkite, ką jie padarė. Pasibaigus mūšiui, jie galėjo atsisėsti ir paimti duonos ir vyno. Karalius atnešė duonos ir vyno. Kodėl Jis tai padarė? Pasibaigus mūšiui, po to, kai buvo iškovota pergalė, tuomet jie galėjo atsisėsti ir kartu priimti komunią, pasikalbėti vienas su kitu ir kartu valgyti komunią. O, štai ko Dievas nori, kad Jo vaikai padarytų šį vakarą.

¹¹² „Tuomet kaip dėl jūsų, broli Branhamai? Kaip dėl tos Bažnyčios, apie kurią jūs kalbate?“ Mes esame Abrahamo sėkla, jie yra Karališkoji Abrahamo Sėkla. Mes esame Abrahamo sėkla pagal pažadą, per Kristų Jėzų mes tampame Abrahamo sėkla ir esame paveldėtojai kartu su juo pagal pažadą. Tuomet, jeigu Abrahamas buvo paveldėtojas, aš esu paveldėtojas. Aš esu paveldėtojas kartu su Abrahamu, taip pat ir jūs. Ir kaip juo

tampame? Tikėjimu, Per Karališkąją Abrahamo Sėklą, kuri buvo Kristus Jėzus, Pažadėtasis. Abrahamas gavo sūnų, kaip vieną iš mirusių. O mes gavome Sūnų, kuris net nebuvo sūnus ir jokio būdo, kad atsidurtų čia, ir Dievas sukūrė Jį bei atsiuntė Jį mums. Ir Jis atėjo bei sumokėjo bausmę už mūsų nuodėmes, ir per Jo mirtį aš tapau paveldėtoju. O, tai bent. Štai taip. Ir visos šėtono nedorybės liko praeityje. Šlovė Dievui!

¹¹³ Nugalėti! Kiek iš jūsų ši vakarą, esate nugalėję? Leiskite pamatyti jūsų ranką: „Dievo malonės dėka aš nugalėjau“. Šlovė Dievui. Žinote, ką, mano manymu, turėtume padaryti tiesiog dabar? Aš tik ką pradėjau čia, ir užlaikiau jus pusę vakaro. Tiesiog surenkime gerą pasišventimo tarnavimą, iš naujo pašvęsdami savo gyvenimus Dievui. Kiek iš jūsų jaučia, jog norėtų tai padaryti? O, dabar aš turiu daugiau nei vieną, aš iškėliau abi rankas, taip pat ir savo širdį. Noriu, kad mano gyvenimas kalbėtų apie Kristų. Noriu iš naujo pašvęsti save Kristui. Noriu, kad būtų įvykdyta Jo valia, o mano - būtų atidėta į šalį, ir—ir būtų įvykdyta Jo valia. Aš noriu eiti nugaletojo žingsniu. Ne todėl, kad tai aš; nes žinau, jog Evangelija, kurią Jis pamokslavo, kenčia šiandien dėl denominacinių žmogaus sukurtų mokymų ir viso kito. Didžiąją pergalę, kurią turėjome pasiekti, sulaikė priešas. Dieve, leisk man išsitraukti šį Kalaviją, te Jis sužiba ir šviečia, ir žygiuoti pirmyn. Te mano valia lieka už nugaros, o Jo Žodis eina priekyje štai taip, aštrus dviašmenis Kalavijas, praskiriantis kelią.

¹¹⁴ Dabar atsistokime ir vėl iš naujo pašvęskime save. Kiekvienas savo būdu, pašvęskite save Viešpačiui. Pakelkime dabar savo rankas į Dievą, kiekvienas.

¹¹⁵ Mūsų Dangiškasis Tėve, ši vakarą mes pašvenčiame save Tau, geriausiu mums žinomu būdu. Mes žinome, kad esame visko paveldėtojai. Tu pažadėjai tai, Viešpatie Jėzau, ir mes tuo tikime. Taigi, mes niekada negalėsime to padaryti, jei Tu, Viešpatie. . . jei patys savo tikėjimo neparemsime Tavo pažadu. Taigi, Tu pasakei, Biblijoje: „Kas valgo Mano Kūną ir geria Mano Kraują, turi amžiną Gyvenimą, ir nepateks į pasmerkimą, bet pereis. . . yra perėjęs iš mirties į Gyvenimą. Kas valgo Mano Kūną ir geria Mano Kraują, turi Amžinąjį Gyvenimą, ir Aš prikelsiu jį paskutiniąją dieną“. Tai pažadas. Tai yra ką Tu pasakei. Štai kuo mes tikime.

¹¹⁶ Ir, Viešpatie Dieve, O Šventoji Dvasia, judėk virš mūsų. O, judėk, Dieve! Judėk, O Viešpatie, mumyse. Gyvojo Dievo Dvasia, priimk mus, Viešpatie. Kristaus Vardu priimk mus. Apvalyk mane, perlydyk mane, suformuok mane, O Dieve, į Dievo Sūnaus atvaizdą. Paimk mane, Viešpatie, aš esu Tavo. Aš atiduodu Tau šią bažnyčią. Atiduodu kiekvieną čia esančią sielą Tau, kartu su savąja, Viešpatie. Taigi, perlydyk mus ir suformuok mus, ir te mes pamiršime savo nuodėmingus nedorus kelius, ir te žinosime, kad tol, kol paremsime savo—savo tikėjimą, tą tikėjimą, kurį

turime, Tavo pažadėtu Žodžiu, Tu vesi mus iš pergalės į pergalę. Tu pažadėjai tai.

117 Šėtonas negali mums pakenkti, Viešpatie. Jis gali daryti viską, ką tik jis gali, bet jis negali mūsų paliesti. Kai kartą Tu paleidai jį ant Jobo, Tu pasakei: „Neatimk jo gyvybės“. Jis padarė viską, bet jos neatėmė. Tačiau jis ir negalėjo to padaryti, nes ten vis dar buvo Tavo pažadas Jobui.

118 Ir, Dieve, Tu ir šiandien vis dar esi tas pats Dievas. Tu saugai Savuosius. Mes žinome, kad tai Tiesa, ir mes iš naujo pašvenčiame save. Nuplauk mūsų nuodėmingas sielas, Viešpatie, kai mes išpažįstame savo tikėjimą. Ir, Kristau Jėzau, priimk mus. Ir kai mes priimsime šią Viešpaties Vakarienę, Dieve, bendrauk su mumis mūsų širdyse. Pasakyk dabar mums, kur mes klystame. Parodyk mums, kur esame neteisūs, Viešpatie. Mes nuolankiai atgailaujame už tai. Aš nuolankiai padėdu visas savo nuodėmes ant altoriaus, Viešpatie. Nuolankiai atiduodu save Tavo Žodžiui, Viešpatie, ir Tavo malonei.

119 Štai aš, Viešpatie, daryk su manimi, kaip Tau atrodo tinkama. Tai yra šios bažnyčios šauksmas, Viešpatie: „Daryk su mumis, kaip Tau atrodo tinkama“. Aš galiu kalbėti tik už save— už save, Viešpatie, bet tikiu, kad savo širdyse jie tiki tuo pačiu. Daryk su mumis, kaip Tau atrodo tinkama. Mes tikime. Mes norime būti paveldėtojai, ir mes žinome, kad esame paveldėtojai tol, kol pasilieiname Kristuje Jėzuje. Mes esame paveldėtojai su Juo priešais Sostą.

120 Dabar būk su mumis. Išgydyk ligas tarp mūsų, Viešpatie. Jei ši vakarą čia yra sergantis kūnas, paliesk jį, išgydyk jį, padaryk jį sveiką. Suteik tai, Viešpatie. Jei čia yra serganti siela, te ji tiesiog dabar bus išgydyta. Te ta luoša siela išsitiesina. Te tie nusilpę, palinkę keliai ir tos silpnos rankos, te pakyla šlovėje ir šaukia Dievui. Te kreivi takai tampa ištiesinti. Te tyrklaukiuose atsiranda greitkelis mūsų Dievui.

121 Viešpatie, mes tikime, kad Tu greitai ateisi, ir leisk mums skelbti Tavo Žodį, Viešpatie, ir padaryk greitkelį tyrklaukiuose, ištiesink iškreiptas vietas, dėl mūsų Viešpaties. Leisk mums išnaikinti visas denominacines šaknis. Leisk mums sunaikinti mūsų kartėlio šaknį, sunaikinti visą pyktį, pavydą ir nesantaiką, kad tikras Dievo Žodis tekėtų kaip džiaugsmo upės. Suteik tai, Tėve. Dabar mes atiduodame save Tau, prieš priimdami šią Viešpaties Vakarienę. Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

122 Kol... Sesuo Spenser nori maldos dėl savo kūno. [Sesuo Spenser kalbasi su broliu Branhamu—Red.] Telaimina jus Dievas, sese Spenser.

Dangiškasis Tėve, ši vargšė pagyvenusi šventa moteris, ir ši, sėdinti čia. Tu matai, moteris suluošinta. „Argi ši Abrahamo duktė neturėtų būti išlaisvinta Sabato diena?“ Ir dabar, Viešpatie, galbūt dauguma jos draugų, senų draugų, kuriuos ji

priimdavo, tie tarnautojai, kurie sėdėdavo jos namuose, jau mirę, daugelis jų jau iškeliavo didžiuoju greitkelio į Dangu. Ji liko viena, Viešpatie, kaip liudijimas. Dabar nebėra nė vieno, tik jos vaikai, ir, galbūt kartais draugė, Viešpatie, kartais giminaitis. Bet ji stovi viena, kaip didelis miškas, kurį iškirto, ir liko vienas medis. Dieve, aš meldžiu, jog Tu, Viešpatie, gailestingai pažvelgtum, kad ji giliai įleido šaknis. Ir stovi ant Kalvarijos kalvos, Viešpatie, išsakinėjusi ir įsitvirtinusi Kristaus Tikėjime. Aš dedu savo rankas ant šios brangios pagyvenusios moters ir pasmerkiu šį mazgą po jos liežuviu, kad jis paliktų ją ir ji pasveiktų. Jėzaus Kristaus Vardu. Amen. Telaimina jus Dievas. Ačiū, sese Spenser. Tai įvyks. Tik nė trupučio neabejokite. Gerai.

Mano tikėjimas žvelgia į Tave,
Tu Kalvarijos Avinėli,
Dieviškas Išgelbėtojai;
Dabar išgirsk mane, kol aš meldžiuosi,
Pašalink visas mano nuodėmes,
Nei neleisk man niekada nuklysti
Nuo Tavęs.

Paklausykite, dabar sudainuokite kartu su manimi.

Kol gyvenimo tamsiais labirintais aš einu,
Ir sielvartas apniko mane,
Tu būk mano Vedliu;
Įsakyk tamsai pavirsti diena,
Nušluostyk liūdesio ašaras,
O leisk man nuo šios dienos
Pilnai būti Tavu!

¹²³ Dabar iš visos širdies gilumos, tik Dievas tai žino, iš visos savo širdies gilumos, ar jūs iš tikrųjų tai turite omenyje: „Leisk man nuo šios dienos, Viešpatie, būti pilnumoje Tavu“? Sudainuokime dar kartą tą paskutinę dalį.

Nei neleisk man niekada nuklysti
Nuo Tavęs.

¹²⁴ Dabar visi kartu. Didis kaimenės Ganytojai, Tu išmokei mus, kad turėtume melstis štai taip:

Tėve mūsų, Kuris esi Danguje, teesie šventas
Tavo Vardas.

Teateinie Tavo Karalystė. Teesie tavo valia
žemėje, kaip ir Danguje.

Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien.
Ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes
atleidžiame savo kaltininkams.

Ir nevesk mūsų į pagundymą, bet gelbėk mus
nuo pikto; nes Tavo yra Karalystė, ir jėga, ir
šlovė, per amžius. Amen.

¹²⁵ Jūs galite sėstis. Aš gavau prašymą, pasimelsti už sesers Shepherd vaiką. Ką tik prisiminiau, kad prieš kurį laiką jie

skambino prašydami pasimelsti už vaiką, ir aš pasimeldžiau už jį. Turėjau susitikimą asmeniniam pokalbiui tiesiai čia, ir negalėjau pravažiuoti pro namus. Bet jie sakė, kad mergaitė sirgo ir karščiavo, ir buvo tarsi sustingusi, kur, be abejonės, tiesiog virusas, kuris sklendo aplink. Jūs žinote apie tai. Kartais jų raumenys susitraukia taip, kad juos reikia išmasažuoti rankomis, kaip ponias Haley ir daugelis kitų čia esančių. Tai virusas, kuris sklendo aplink. Ir ji. . . pasimeldžiau. Ir pasakiau, jei kūdikiui nė kiek nepagerės iki devintos valandos ar iki to laiko, kai užbaigsime tarnavimą, paskambinkite čia ir mes atvyksime; jei kūdikiui pagerės, gerai. Taigi dabar, prieš mums priimant komuniją, tiesiog nuolankiai pasimelskime už tą vaikėlį.

¹²⁶ Viešpatie Jėzau, tas kūdikis, aš nežinau, kiek jam metų, nieko, bet tai vieno iš mūsų mylimų mokinių čia, Viešpatie, vieno iš mūsų tikinčiųjų. Tai jų vaikelis, sesers Shepherd ir brolio Shepherd, mažytis brangakmenis, kurį Tu jiems davei, Viešpatie. Mes meldžiame, kad Tu saugotum jį, palaimintum ir apsaugotum, bei išgydytum jį, ir padarytum sveiką. Mes dabar pat pareiškiame savo teises į jį. Po šio pamokslo, mes pareiškiame savo teises į jį. Mes reikalaujame jo Dievo šlovei, pagal Jo Žodį. Jėzaus Kristaus Vardu, te liga palieka šį vaiką. Ir te vaikelis išgyja ir būna sveikas, Dievo šlovei. Taigi, tai buvo pasakyta, dabar tebūnie tai padaryta. Amen. Ar jūs tikite?

Jei pasitikėsime ir niekada neabejosime, Jis tikrai jus išves;

Nunešk savo našlą Viešpačiui ir ten palik.

Palik ją ten, o, palik ją ten,

Nunešk savo našlą Viešpačiui ir ten palik;

Jei pasitikėsi ir niekada neabejosi, Jis tikrai tave išves;

Nunešk savo našlą Viešpačiui ir ten palik. (Tai viskas, ką padarote.)

Jei tave kankina skausmas ir negali atgauti sveikatos,

Tiesiog prisimink, jog Dievas Danguje atsako į malda;

Taigi, Jėzus žino, kokį skausmą jauti, Jis gali išgelbėti ir Jis gali išgydyti;

Nunešk savo našlą Viešpačiui ir ten palik.

¹²⁷ Dabar tiesiog paspauskime vienas kitam ranką, kol dainuojame šią paskutinę eilutę.

Ir ten palik, (Bendravimas, žinote, komunija.)

ir ten palik, (Šlovė Viešpačiui!)

Nunešk savo našlą Viešpačiui ir ten palik;

Jei pasitikėsi ir niekada neabejosi, Jis tikrai tave išves;

Nunešk savo našą Viešpačiui ir ten palik.

¹²⁸ O, argi Jis ne nuostabus? Taigi, dabar su mūsų išpažinimu, mūsų tikėjimu, mūsų nuodėmių išpažinimu, tikėdami, kad visos mūsų nuodėmės yra užmaršties jūroje. Tas, kuris išpažins savo nuodėmes, Dievas yra teisus, kad neįskaitytų jų. Suprantate? Jos yra Jėzaus Kristaus Kraujo jūroje, daugiau niekada nebus prisimintos. Kiek iš jūsų, moterų, žinote, kas yra baliklis? Visos jūs. Dabar paimkime didžiulį dubenį, pripildytą „Clorox“ - tai vienas iš baliklių, didžiulį dubenį, pilną „Clorox“. Ir tuomet jūs paimkite mažą pipetę ir įtraukite į ją lašelį juodo rašalo, tai jūsų nuodėmės. Atsistokite tiesiai prie dubens ir įlašinkite jį, tuomet pažvelkite į dubenį ir suraskite jį. Kas su juo atsitiko? Kas atsitiko su rašalu? Kai jis pateko į tą baliklį, jo poveikis buvo toks galingas, kad tiesiog pašalina iš jo visą spalvą - jo daugiau niekada nebebus. Kas tai? Jis dingio, jis amžinai pražuvo, Kas tai? Pats rašalas tapo „Clorox“. Tai Jėzaus Kristaus Kraujas kiekvienai išpažintai nuodėmei. Kas tai? Ji pamiršta, jai galas, su ja baigta, ji pašalinta, atskirta, patraukta. Ji jau niekada negalės būti priminta prieš jus.

¹²⁹ [Sesuo kalbasi su broliu Branhamu—Red.] Kažkas kažkur kreipiasi į mane vardu. [Sesuo liudija, kad ką tik buvo išgydyta.] Na, šlovė Viešpačiui! Vis dar gyvas! Ačiū Viešpačiui. Mes dėkojame Viešpačiui. O Dieve, kaip mes šloviname Tave už Tavo gerumą. Taip, ta nuolanki siela ten gale buvo paliesta, Viešpats ją palietė. Gerai. Jis yra Vyriausias Kunigas, kuris gali atjausti mūsų negaliose.

¹³⁰ Atminkite, kiekvienas Žodis yra Inkaras, tvirtas ir patikimas. Nėra... Suprantate? Tiesiog savo tikėjimą paremkite Juo ir nejudėkite, tiesiog pasilikite ten. Taigi, jūs negalite pasitikėti, o paskui paimti ir sakyti: „Aš pabandysiu dar kartą“. Palikite tai ten. Pasilikite su tuo. Taip, pone. Kaip ir Abelis, mirkite savo pačių mąstymui. Tiesiog sakykite: „Dieve, tai Tavo Žodis, tai ne tai, ką aš manau. Tai Tavo Žodis. Štai taip“. Ir Abelis mirė ant Uolos. Ir, tai, Jis palies jus lygiai taip pat, kaip palietė tą seserį ten. Taip paprasta.

¹³¹ Mes bandome padaryti tai... Mums nepavyksta. Šėtonas bando visa tai padaryti taip sudėtinga, žinote, sako: „O, žinai, tai buvo anomis dienomis“, ir visa kita. Tai tiesiog netikintys.

¹³² Bet jums, kurie tikite, Jis yra brangus. Taigi, iš tiesų atmestas; bet Jis yra brangus Akmuo, ateinant prie gyvojo Akmens, brangaus Akmens, pagrindinio Kertinio Akmens. O, tai bent. O, kas paliečia šį Akmenį, yra išgydytas! Štai ir viskas. Amen.

¹³³ Dabar, argi nesame dėkingi Viešpačiui? Tiesiog džiaugiamės, aš taip džiaugiuosi, kad Viešpats yra Dievas. Amen. Taip džiaugiuosi, kad Jis yra švelnus Tėvas, pilnas gailėstingumo, pagerbia Savo Žodį, laikosi Savo Sandoros, niekada Jos

nepamiršdamas. Jis laikosi Savo Sandoros. Jis turi laikytis, Jis yra Dievas, Jis Ją sudarė. Jis yra visos Tiesos Šaltinis. Suprantate? Negali būti nieko kito, kaip tik nesutepta Tiesa, visą laiką. Kiekvienas Jo ištartas Žodis yra neklystantis. Ir tai Jo Žodis. Ir, O Dieve, tegu mano tikėjimas būna neklystantis Jame, amen, tuomet jis gali tapti neklystantis, kaip ir Žodis yra neklystantis, tuomet Žodis, tokios rūšies tikėjime, išreikš viską, ką Žodis sako, kad Jis padarys. Amen. Taigi, apvalyk mane, Viešpatie. Išmėgink mane, apvalyk mane, išgydyk mane, apsaugok mane, palaimink mane, ir suteik man Savo malonę, tai mano malda Dievui. Amen.

¹³⁴ Taigi, dabar aš perskaitysiu šiek tiek iš Žodžio, esančio Pirmame Korintiečiams, 11-ame skyriuje, 23-oje eilutėje.

Nes aš gavau iš Viešpaties tai, ką jums taip pat perdaviau, Kad Viešpats Jėzus tą naktį. . . kurią buvo išduotas, paėmė duoną

Ir kai Jis padėkojo, jis sulaužė ją ir tarė: „Imkite ir valgykite - tai yra mano kūnas, kuris yra už jus laužomas; tai darykite mano atminimui“.

Tokių pat būdu jis. . . pavakarieniavęs jis paėmė ir taurę, sakydamas: „Ši taurė yra naujoji sandora mano kraujuje - tai bus jums, kiek kartų jūs gersite ją, darykite tai mano atminimui,

Taigi, kada tik valgote šią duoną ir geriate šią taurę, jūs skelbiate Viešpaties mirtį, kol jis ateis.

Todėl kas nevertai valgys šią duoną ir gers šią Viešpaties taurę, bus kaltas dėl kraujo, dėl Viešpaties kūno ir kraujo.

Bet teištiria žmogus pats save ir tada tevalgo tos duonos ir tegeria iš tos taurės.

Nes kas valgo ir geria nevertai, Viešpaties kūno neišskirdamas, tas valgo ir geria sau pasmerkimą.

Dėl šios priežasties tarp jūsų daug silpnų bei ligotų. . . ir daug užmigusių.

Nes jei mes patys save teistume, nebūtume teisiami.

Bet kai esame teisiami, mes esame Viešpaties baudžiami, kad nebūtume pasmerkti kartu su pasauliu.

Todėl, mano broliai, kai susirenkate kartu valgyti, palaukite vieni kitų, ah, palaukite vieni kitų.

¹³⁵ Dabar leiskite man pasakyti štai ką. Jėzus davė mums šį įsakymą prieš Jam einant į Savo mirtį, žinant, kad Jis ten eina. Mokiniai, kai visa tai užrašė, vis dar stebėjosi, apie ką Jis kalbėjo. Tačiau Jis pasakė: „Ši taurė yra Mano Kraujo Naujosi Sandora. Tai darykite kiekvieną kartą, kai tai valgote ir geriate,

taip skelbdami Mano mirtį, kol Aš ateisiu“. O, tie brangūs Žodžiai!

¹³⁶ Mokiniai, be abejonės, stebėjosi: „Ką Jis turi omenyje, skelbdami Mano mirtį? Kaip mes galime tai padaryti?“ Jiems visa tai buvo paslaptis, bet ne Jam. Jis buvo Dievas. Jis žinojo, ką Jis turi daryti. „Skelbkite . . .“ Taigi, Jis pasakė: „Kai susiriksité kartu valgyti . . .“

¹³⁷ Taigi, „kas valgo ir geria nevertai“, - ateina čia ir išpažįsta esąs krikščionis, paima Viešpaties kūną, ir tuomet išeina ir gyvena su pasauliu, ir—ir neigia Kristų bei Jo jėgą, ir panašūs dalykus, jūs—jūs užtraukiate didelę negarbę Dievui. Jūs—jūs užtraukiate negarbę Kristui, todėl neimkite jos. Bet jei stengiatės iš visų jėgų gyventi teisingai ir parodyti, kad esate krikščionis, kad mylite Jėzų Kristų, tada tai yra jūsų pareiga.

¹³⁸ Ir dabar . . . Manau, kad tai Švento Jono 6-as skyrius, Jėzus pasakė: „Kas valgo Mano Kūną ir geria Mano Kraują, turi amžinąjį Gyvenimą, ir Aš prikelsiu jį paskutiniąją dieną“. Taigi, tas pažadas, argi tai ne šlovingas dalykas? „Aš jį prikelsiu“.

¹³⁹ Ar kada nors susimąstėte, dėl ko jūs čia esate? Kam jūs—kam jūs einate į mokyklą, vaikai? Dėl ko jūs dirbate, tėti? Kas verčia jus, mama, keltis ryte ir vesti vaikus į mokyklą, plauti jų veidukus, pakloti lovas ir gaminti maistą, ir—ir—ir daryti visa tai? Grįžtate tą vakarą namo visiškai išsekusi o kitą dieną vėl pradėdate tą patį. Dėl ko jūs tai darote? Kodėl jūs, tėti, dirbate ir vergaujate, ir visa kita? Grįžtate vakare pavargęs, o kai vienas iš vaikų suserga, ir jūs vaikštote po kambarį, verkiate, meldžiatės ir stengiatės iš visų jėgų, ir jie pasveiksta; o tuomet vėl viskas iš naujo. Ir kiekvieną sekmadienį plaunate jų veidukus ir vedate juos į bažnyčią. Ir, na, kam visa tai? Dėl ko jūs čia? Ar tai ir viskas? Tai bent, tai būtų apgailėtina, ir žinant, kad jūs vis tiek turite išeiti. Suprantate? Apie ką visa tai?

¹⁴⁰ O! Broli, tai patikrinimo laikas, tai galimybių laikas! Tai galimybė priimti Tai. Pasakykite man ką nors, kas galėtų užimti Jo vietą. Pasakykite man kažką geresnio nei Tai. Pasielkite ką tik norite pasaulyje, būkite žemės karaliumi, valdykite visatą, būkite Chruščiovas ar Kenedis, ar kuo tik norite - jūs vis tiek mirsite. Teisingai! Jūs nežinote, koku laiku tai įvyks, bet kurią minutę. Bet čia, kai mirtis ištinka, jūs turite Amžinąjį Gyvenimą ir negalite mirti, su visos kūrinių Dievo garantija, Kuris yra Dangaus ir žemės Valdytojas: „Aš vėl prikelsiu jį paskutiniąją dieną“.

¹⁴¹ Padėk mano netikėjimui, O Dieve. Pripildyk mano sielą, O Dieve, apvalyk mane, pripildyk mane, nurodyk man, išsiųsk mane. Neleisk man mirti, leisk man gyventi, kad galėčiau pasakoti Istoriją. Leisk man pasiekti kiekvieną žemės plyšį ir kampelį, bei pamokslauti Žodį ir sėti sėklą, taip, pone, kad

paskutinę dieną būtų derlius - tikro, nesugadinto Žodžio, su tikinčiais Kristumi.

¹⁴² Ar ši vakarą jūsų nuodėmės po Krauju, per tikėjimą Kristumi Jėzumi? Dabar mes priimsime komunią. Ne komunią; jūs bendraujate, kai valgote kartu vienas su kitu. Tiesiog bendraukite su Dievu. Komunią - tai ne duona, ne vynos, „Komunią“ - tai „pokalbis su Dievu“. Ir tai yra simbolis, kurį priimame, kad mes tikime Jo mirtimi, sužalotu kūnu, Jo palaidojimu ir prisikėlimu, mes tikime Šventosios Dvasios Buvimu. Ir tikime, kad Jis davė mums Amžiną Gyvenimą ir mes negalime mirti, mes perėjome iš mirties į Gyvenimą. Ir vieną dieną, kai čia išsiskirsime vienas nuo kito, mes vėl prisikelsime kartu su kitais, sujungti kartu su Kristumi Jėzumi, kaip Kūnas. Amen. Remdamasis šiais pagrindais ir savo nuodėmių išpažinimu bei tikėjimu Dievo Sūnumi, aš pristatau save ir bažnyčią prieš šiuos simbolius, kuriuos Dievas mums paliko, kad vykdytume, skelbdami Jo mirtį, kol Jis ateis.

¹⁴³ Jėzus pasakė: „Tai yra Mano kūnas, kuris sulaužomass už jus. Valgykite, darykite tai Mano atminimui“.

¹⁴⁴ Mūsų Dangiškasis Tėve, po to, kai išpažinome savo nuodėmes, išklausėme Tavo Žodžio, po to, kai mes išpažinome, jog esame neverti, ir pasitikime tik Dievo Sūnaus nuopelnais. Esame neverti kūriniai. Atleisk mums, Viešpatie, už viską, ką padarėme. Ir dabar, tikėjimu, mes ateiname prie Viešpaties stalo. Ir dabar, kai ši duona pateikiama kaip simbolis mūsų Viešpaties Kūno, aš meldžiu, Tėve, pašventink ją tam tikslui, kuriam ji skirta. Ir te kiekvienas asmuo, kuris dalyvauja tame, te savo sieloje turi Amžinąjį Gyvenimą. Ir te kiekvienas asmuo, priėmęs ją, te patiria išgydymą savo kūne, ir te gyvena paskirtą laiką, kurį Tu jiems davei. Ir te jie tarnauja Tau per visas savo gyvenimo dienas, ir te bus prikelti paskutiniąją dieną prisikėlime, kad būtų surinkti kartu su žemės giminėmis, išpirktomis Kristaus Krauju. Suteik tai, Viešpatie, Jėzaus Vardu mes to prašome. Amen.

¹⁴⁵ Biblijoje pasakyta: „Ir vakarienei baigiantis, Jis paėmė taure, sakydamas: „Tai yra Naujosios Sendoros taure“, kai tik gersite ją, jūs skelbsite Viešpaties mirtį, kol Jis ateina.“

¹⁴⁶ Dangiškasis Tėve, ši vakarą mes pateikiame Tau vynmedžio vaisių - ši vyną. Ir meldžiame, Dangiškasis Tėve, kad Tu pašventintum šį vyną, jis simbolizuoja Kraują, kuris buvo pralietas už mus Kalvarijoje. Per šį Kraują mes turime savo nuodėmių atleidimą, tikėdami Jėzaus Kristaus užbaigtu darbu. Atleisk mums mūsų . . . visą mūsų netikėjimą, Viešpatie, ir suteik mums tikėjimą bei supratimą, ir padaryk mus Savo tarnais, Viešpatie, kad galėtume tarnauti Tau per visas savo dienas. Būk su mumis, Tėve, kai mes susirinksime kartu prie šio stalo, ir palaimink mus šiame puikiame bendravime ir bendrystėje su Tavimi. Ir Tu kalbėk į mūsų širdis, bei nurodyk mums mūsų

darbą, kurį turime padaryti. Suteik tai, Viešpatie. Pašventink šį vyną jo numatytam tikslui. Mes prašome to Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

62-0506 Užvaldant Viską
Branhamo Maldos Namai
Džefersonvilis, Indianos JAV

LITHUANIAN

©2026 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org